

des informémos

Δίμηνο Περιοδικού της Γειτονιάς αριθμός 7 - Ιούνιος/ Ιούλιος 2010

«Desinformémosos hermanos tan objetivamente como podamos»

www.desinformémosos.org

Ένα σιωπηλό χτύπημα:
Επίθεση στο κοινωνικό
κίνημα της Νότιας Αφρικής

Στο Ατένκο
«Συνεχίζουμε να
καλλιεργούμε τη γη
μας κι αυτό σημαίνει
ότι κερδίσαμε»

Μιτσιτόν, Τσιάπας:
διαγράφοντας τις
γεωγραφίες του
κεφαλαίου, δίνοντας
έδαφος στην ελπίδα

ΦΟΤΟΡΕΠΟΡΤΑΖ Έξασμένοι
από όλους στο Βιετνάμ

Το Τραπέζι 18 στη
Σύνοδο Κορυφής των
Λαών στη Βολιβία

ΟΙ ΚΑΝΕΙΣ

Σίλβια, «Δεν είμαστε κανείς,
αλλά βγαίνουμε στο δρόμο»

Σαλίμ, «Είναι αδύνατο να
ζήσεις στη Βαγδάτη»

Μινέρβα, η βία την εκτόπισε
από τη Σιουδάδ Χουάρες

**Ο Ραϊμόντο από τη
Βολιβία** ««Παρά τα
όσα περνάμε, πρέπει να
είμαστε αισιόδοξοι»

ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ

**Ραούλ Σιμπέκι
Λουίς Βιγιόρο**

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΕ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Στο ημίφως το Μουσείο
του Φωτός του Αυτόνομου
Εθνικού Πανεπιστημίου

La Maldita Vecindad «Ο
δρόμος για την ανεξαρτησία
είναι εφικτός και αναγκαίος»

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Σαν Χουάν Κοπάλα
«Μας σκοτώνουν
σιγά σιγά»

Στο Τσιάπας,
ποιο θα είναι το επόμενο
βήμα της κυβέρνησης;»

*El ejército israelí ataca
Flotilla Free Gaza*

Η ΑΛΛΗ ΔΙΑΚΟΣΙΕΤΗΡΙΑ

Θέλουν να
ιδιωτικοποιήσουν τη γη
λόγω των εορτασμών

ΒΙΔΕΟ

«Εξεγερμένη συνάντηση,
από κάτω και στα
αριστερά» στη Γερμανία

Αναβιώνουμε το παρελθόν για να συντρίψουμε τον καπιταλισμό

Περίληψη κειμένου του Ραούλ Σιμπέκι

Η Διακοσιετηρίδα των ανεξαρτησιών, που τα κράτη γιορτάζουν σαν να υπήρξε ένα απελευθερωτικό κίνημα από όλους τους λαούς που ζουν στις κοινωνίες μας, είναι μια καλή περίπτωση για να ξαναθυμηθούμε τη σημασία των αγώνων των ακόμα πιο κάτω, και συγκεκριμένα των ιθαγενών λαών, που πριν από δύο αιώνες κατάφεραν να ανοίξουν βαθιά ρήγματα στην αποικιακή κυριαρχία ώστε να ακολουθήσουν οι ηρωικές πράξεις των κρεολών. Οι εξεγερσιακές μορφές και κώδικες των ιθαγενών λαών αποτελούν κληρονομιά που μπορεί να εμπλουτίσει τις χειραφετητικές παραδόσεις χειραφέτησης που κληροδότησε η Δύση.

Οι αυτόχθονες λαοί εξεγείρονταν στη διάρκεια πέντε αιώνων, αν και πιο έντονα τα τελευταία 200 χρόνια, δηλαδή από τις εξεγέρσεις του 18ου αιώνα και στο εξής. Αντίθετα με τα απελευθερωτικά κινήματα των κρεολών, οι ινδιάνοι δεν εμπνεύστηκαν από τις αρχές του Διαφωτισμού, δηλαδή την έννοια του πολίτη και τα ανθρώπινα δικαιώματα αλλά από τις δικές τους παραδόσεις. Θέλω να πω ότι υπάρχει μια εξεγερσιακή και χειραφετητική γενεαλογία που δεν είναι αποτέλεσμα του Διαφωτισμού ή του ρασιοναλισμού, η οποία, παρότι δεν έτυχε μεγάλης προσοχής από τους ακαδημαϊκούς και τα κόμματα της Αριστεράς, βρίσκεται στη ρίζα της άλλης σκέψης και πρακτικής των καταπιεσμένων στις Άνδεις και την Αμαζονία.

Η ανάκτηση αυτής την άλλης γενεαλογίας μπορεί να συνεισφέρει στην εντατικοποίηση του διαλόγου ανάμεσα στις δύο πολιτισμικές όχθες που δροσίζουν την ανθρωπότητα, την ανατολική και τη δυτική, οι οποίες σε αυτή την ήπειρο παρουσιάζουν όχι μόνο παρατεταμένες και έντονες προστριβές, αλλά και χώρους και χρόνους ανταλλαγής και διαλόγου και πολλαπλών προσμειξέων, που περιλαμβάνουν τα ιδανικά και τις πρακτικές χειραφέτησης

που έχουν γεννηθεί στη Δύση. Πρόσφατα αρχίσαμε να εξερευνούμε αυτή την οπτική, με την εμφάνιση σημαντικών και πολλά υποσχόμενων εμπειριών, όπως ο ζαπατισμός και τα πολυπολιτισμικά πανεπιστήμια.

Στις Άνδεις και την Αμαζονία επιζητεί ένας πολιτισμός μη δυτικός, βασισμένος σε ένα σύνολο αξιών που προάγουν τρόπους παραγωγής και αναπαραγωγής της ύλης (οικονομία), κατανόησης και αντίληψης του κόσμου (φιλοσοφία), χαράς της ζωής (θρησκεία και γιορτές), συσχέτισης ανθρώπων και φύσης (κοσμοθεωρία) και μορφών άσκησης εξουσίας (πολιτική), με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, διαφορετικά και πολλές φορές ανταγωνιστικά με τα αξιώματα της δυτικής νεοτερικότητας. Αυτός ο κοινοτικός κόσμος αγνοεί την ιδιοκτησία του νερού, της γης, του αέρα και των φυτών, καθώς τα θεωρεί κοινά αγαθά και όχι πόρους. Δημιουργεί αξίες χρήσης για να υποστηρίξει συστήματα αμοιβαιότητας και αναδιανομής που υπηρετούν την ισορροπία με τα έμβια όντα, αγνοώντας τις έννοιες της ανάπτυξης και της συσσώρευσης.

Η εξουσία δεν είναι συγκεντρωτική, αλλά απλώνεται σε δίκτυα και κοινοτικές συνελεύσεις που αποφασίζουν με βάση τη συναίνεση, με ένα σύστημα εκ περιτροπής ανάθεσης αξιωμάτων στη βάση του δίπολου αρσενικό - θηλυκό: όταν επιλέγουν αρχές, οι κοινότητες τοποθετούν στα υψηλά αξιώματα το ζεύγος ούτως ώστε συγκεκριμένες όψεις στην άσκηση της εξουσίας να πραγματοποιούνται από τον άνδρα και άλλες από τη γυναίκα, ένας καταμερισμός εργασίας σύμφωνα με τον οποίο ο ένας αναλαμβάνει το εξωτερικό έργο και η άλλη το εσωτερικό ή, αν προτιμάτε, το αντιπροσωπευτικό και το συμβολικό. Αυτό μας υποδεικνύει ότι υπάρχει ένας αρσενικός και ένας θηλυκός τρόπος άσκησης της εξουσίας, της δράσης και της αναχαίτισης, που δεν είναι αντιθετικοί

αλλά συμπληρωματικοί. Αυτό βέβαια δεν εξαλείφει την παραδοσιακή υποτέλεια των γυναικών, που οι ιθαγενείς πολιτισμοί δεν έχουν ξεπεράσει.

Οι επαναστατικές παραδόσεις είναι πολλές και διαφορετικές και δεν μπορούν ούτε πρέπει να μετατραπούν σε «μία» παράδοση που οδηγεί σε «μία» ομοιογενή, μοναδική, ομοιόμορφη πρακτική. Οι διαφορετικές, και μερικές φορές αντιφατικές, εξεγερσιακές παραδόσεις συνθέτουν ένα ουράνιο τόξο που δεν μπορεί παρά να μας εμπλουτίζει, καθιστώντας εφικτή τη συμβίωση με άλλους καταπιεσμένους που υφίστανται παρόμοια δεινά, ωστόσο εκφράζονται με τον δικό τους τρόπο και εξεγείρονται σύμφωνα με τους δικούς τους κώδικες.

Ολόκληρο το κείμενο στα ισπανικά στο www.desinformememos.org

Η έννοια της επανάστασης

Περίληψη κειμένου του Λουίς Βιγιόρο

I
Η «επανάσταση» είναι μια έννοια κλειδί για να καταλάβουμε τη μοντέρνα εποχή. Υποδηλώνει μια συνολική αλλαγή της κοινωνίας. Από πολύ παλιά οι λαϊκές εξεγέρσεις προκαλούνται από ένα αίσθημα στέρησης η οποία δεν είναι φυσική, προκαλείται από άλλους και δημιουργείται σε δομές κυριαρχίας. Γι' αυτό είναι οι τάξεις ή οι ομάδες που δεν συμμετέχουν στην εξουσία και υπομένουν την κυριαρχία αυτές που εναντιώνονται σε αυτή τη στέρηση.

Αυτή τη στάση μπορούμε να τη συναντήσουμε, εκφρασμένη πολύ διαφορετικά ανάλογα την ιστορική περίοδο, τόσο σε παλιές λαϊκές εξεγέρσεις όσο και σε σύγχρονες επαναστάσεις. Σε όλες υπάρχει μια ανάλογη συλλογική στάση κατά των δομών εξουσίας, αίτιων της στέρησης, και υπέρ του «άλλου», του αντικειμένου του πόθου.

Μια επανάσταση είναι μια συλλογική πράξη ενάντια στο υπάρχον σύστημα κυριαρχίας. Αλλά δεν είναι αναγκαστικά μία αιφνίδια τομή: μπορεί να περάσει από διαφορετικά στάδια. Σε μια πρώτη φάση, η γενική κοινωνική δυσαρέσκεια υποστηρίζει την υπάρχουσα κυριαρχική τάξη, για περιορισμένη χρονικό διάστημα, χωρίς να καταφεύγει ακόμη στη βία. Σε ένα δεύτερο στάδιο γίνεται ένα συλλογικό άλμα στην κοινωνία, και αυτό το άλμα είναι η επανάσταση. Αυτή μπορεί να είναι περισσότερο ή λιγότερο βίαιη, αλλά σηματοδοτεί έναν ριζικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

Ο κοινωνικός μετασχηματισμός μπορεί να εκδηλωθεί με κάποια συγκεκριμένη ενέργεια που χρησιμεύει ως σύμβολο. Για παράδειγμα, στο Μεξικό, στην επανάσταση που πρωτοστάτησε ο Μιγέλ Ιδάλγο και συνέχισε ο Μορέλος, διακηρύχθηκαν νέα δικαιώματα: η κατάργηση της σκλαβιάς, η ισότητα όλων των ανθρώπων του έθνους και η εξάλειψη κάθε μορφής ρατσισμού.

Αλλά και στην επαναστατική διαδικασία που οδήγησε στην ανεξαρτησία της Ινδίας, βασισμένη στην αρχή της μη βίας, υπάρχουν συμβολικές ενέργειες. Μία από αυτές, η πορεία του Γκάντι προς τη θάλασσα, όπου πήρε μια χούφτα αλάτι για να το δείξει σε όλους, ενάντια στη ρητή απαγόρευση του Στέμματος. Αυτή η κίνηση συμβολίζει την απόρριψη της βρετανικής αυτοκρατορίας από τον λαό.

Τα ιστορικά σημάδια που αναγγέλλουν την επαναστατική τομή είναι διαφόρων

ειδών, τόσο νομικού όσο και κοινωνικού χαρακτήρα. Πιθανόν να προστρέχουν στην προεπαναστατική ιστορία. Σε αυτή τη φάση, το κίνημα αναζητά την επιστροφή στις αρχικές θεμελιώδεις ιστορικές βάσεις στις οποίες στηρίχθηκε η υπάρχουσα εξουσία. Υποκινεί έτσι την αναζήτηση των απαρχών.

II
Παρουσιάζεται η ίδια διαδικασία και στη Μεξικανική Επανάσταση του 1910; Η επανάσταση, δίχως να εκλαμβάνεται ως ιστορικός διαχωρισμός, αρχίζει να παίρνει τον χαρακτήρα ενός επεισοδίου στη διαρκή ανάπτυξη ενός μοντέρνου κράτους. Επομένως, μπορούμε να αναρωτηθούμε αν υπήρξε όντως μια επανάσταση ή μήπως απλά μια μεγάλη εξέγερση που σύντομα διαλύθηκε. Βέβαια η Μεξικανική Επανάσταση του 1910 δημιούργησε δύο διαφορετικά κινήματα: του Ζαπάτα και του Βίγια. Αμφότερα είχαν στόχο τον κοινωνικό μετασχηματισμό, ωστόσο συνέβαλαν στη δημιουργία ενός νέου κράτους ως μέσο για να το καταφέρουν.

Μια επανάσταση σχεδόν πάντοτε είναι βίαιη, αν και ήδη είδαμε ένα παράδειγμα μη βίαιης επανάστασης, στην Ινδία. Κάτι αντίστοιχο συνέβη και στη Βολιβία με την ανάδειξη ενός νέου συλλογικού κράτους και ενός πολυπολιτισμικού, δημοκρατικού, πολυεθνικού Συντάγματος, αναφορικά με τις διαφορετικές κουλτούρες που υπάρχουν στη χώρα.

Στο Μεξικό υπάρχει η Άλλη Καμπάνια που έχει προτείνει ο ζαπατισμός. Στην Τσιάπας έχουν συσταθεί τα Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης, με χαρακτηριστικό τους τη συμμετοχική δημοκρατία. Οι αντιπρόσωποι, άνδρες και γυναίκες, εκλέγονται από το σύνολο της κοινότητας, πέρα από τις κεντρικές και εθνικές δομές εξουσίας. Οι αντιπρόσωποι λειτουργούν εκ περιτροπής, είναι ανακλητοί και οφείλουν να λογοδοτούν σε τακτά διαστήματα. Πρόκειται περί άμεσης δημοκρατίας, πέρα από την «κομματική δημοκρατία».

Τόσο στη Βολιβία όσο και στις ζαπατιστικές κοινότητες της Τσιάπας υλοποιείται το ιδανικό ενός κοινοτικού συστήματος πέρα από τον παγκόσμιο καπιταλισμό.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, μια οργανωμένη αντίσταση μπορεί να οδηγήσει στον ολικό μετασχηματισμό χωρίς βία. Αυτοί είναι οι σύγχρονοι σπόροι μιας πραγματικής εναλλακτικής πρότασης: μια νέα επανάσταση ή το άνοιγμα του δρόμου για έναν εθνικό μετασχηματισμό, από τα κάτω και αριστερά.

III
Τι είναι αυτό που διακρίνει τις παλιές εξεγέρσεις από μια επανάσταση; Η εκλογίκευση. Η εισαγωγή της λογικής προσδίδει ένα ιδιαίτερο χαρακτήρα στις προηγούμενες εξεγέρσεις, που προκλήθηκαν κυρίως από τη λαϊκή αγανάκτηση. Γι' αυτό οι επαναστάσεις προστρέχουν σε διαφορετικά μοντέλα λογικής από αυτό της κοινής λογικής. Στις επαναστάσεις, η μελλοντική κοινωνία που επιλέγεται ανταποκρίνεται σε μια ορθολογιστική τάξη. Είναι αποτέλεσμα της λογικής που καθορίζει το γίνεσθαι της ιστορίας και εξασφαλίζει τις πραγματικές συνθήκες προκειμένου ο άνθρωπος να πραγματωθεί πλήρως. Στη μελλοντική κοινωνία θα εξαλειφθεί ο παραλογισμός της εκμετάλλευσης. Η κοινωνία της λογικής είναι το «άλλο» απέναντι στην υπάρχουσα κοινωνία αλλά συμπίπτει με την κοινωνία που αξιώνεται από τη λογική.

IV
Οι εξεγέρσεις των καταπιεσμένων προϋποθέτουν μια συλλογική στάση απόρριψης της υφιστάμενης κοινωνίας και την επιθυμία για μια άλλη κοινωνία. Οι σύγχρονες επαναστάσεις αποτελούν την εκλογίκευση αυτής της επιθυμίας. Ίσως να μπορέσουμε να τη διακρίνουμε αν αντιληφθούμε τη συνεχή ένταση μεταξύ του πάθους και της λογικής. Διότι κάτω από την εφαρμογή των ορθολογικών μοντέλων παραμένει το πάθος για τη συλλογική αναγέννηση. Αυτή είναι που δίνει νόημα στην ιστορική δράση, οδηγώντας την σε ένα στόχο που γίνεται αντιληπτός ως ιδιαίτερα αξιόλογος. Όσον αφορά το πάθος, η λογική επιβάλλει το πλαίσió της, άλλες φορές για να το κάνει αποτελεσματικό, άλλες για να το καταπνίξει.

Μιτσιτόν, Τσιάπας: διαγράφοντας τις γεωγραφίες του κεφαλαίου, δίνοντας έδαφος στην ελπίδα

Περίληψη κειμένου της Διάνα Τζυ Λούνα

Τσιάπας, Μεξικό. Στα Υψίπεδα της Τσιάπας, στην περιοχή των ιθαγενών Τσοτσιλ, το 1918, «δεκατέσσερις γέροντες μας έκαναν τη χάρη να δημιουργήσουν την κοινότητα». Την ονόμασαν Nit-zi-ton, που σημαίνει Μύτη του Πέτρινου Σκύλου. Αλλά κάποιοι υπάλληλοι βίασαν την ιστορία σφραγίζοντας σε έναν τσίγκο το όνομα Μιτσιτόν.

Περπατώντας διαγράφεται το τοπίο του Μιτσιτόν, καθώς νιώθεις να ανήκεις και βρίσκεσαι ανάμεσα στα βουνά, τα χωράφια με το καλαμπόκι, τα φασόλια, τις πατάτες, τα κουκιά. Αλλά η γεωγραφική οροθέτηση του καπιταλιστικού συστήματος επέβαλε στο τοπίο συμβολικά σημάδια βίας. Από τη μια πλευρά το γενικό στρατιωτικό στρατόπεδο, μέσα στα όρια της κοινότητας ο Ευαγγελικός Ναός όπου οργανώνονται οι παραστρατιωτικοί της οργάνωσης Στρατός του Θεού, και ακόμα τα «σχέδια» της ομοσπονδιακής, τοπικής και δημοτικής κυβέρνησης για έναν αυτοκινητόδρομο που θα προσπαθήσει και πάλι να αλλάξει τις γεωγραφίες τους.

Το Μιτσιτόν χαρακτηρίστηκε εχίδο στις 12 του Μάη 1941, αποτέλεσμα των αλλαγών που πραγματοποίησε ο Λάσαρο Κάρδενας. Το 1979 ο τελευταίος κτηνοτρόφος της περιοχής, ο Αλφρέντο Ακιλάρ, έφυγε. «Όταν ο σοφλικός έφυγε, τα παιδιά και τα εγγόνια των εργατών του έπαιζαν εκεί, και έτσι ξεκίνησαν να σπέρνουν και να χτίζουν τα σπίτια τους». Παράλληλα, οι στρατιωτικοί ξεκίνησαν να καταλαμβάνουν το χώρο στη μια πλευρά του εχίδο.

Τώρα με το Πρόγραμμα Μεσοαμερικάνο ανακλύπει η απειλή του αυτοκινητόδρομου που θα συνδέει το Σαν Κριστόμπαλ με το Παλένκε, που δεν είναι παρά ο δρόμος που θα επιτρέψει την ελεύθερη μεταφορά εμπορευμάτων και θα συνδέσει τις ενδοπεριφερειακές οδούς που θα κατασκευαστούν στο μέλλον.

Οι κάτοικοι της κοινότητας αφηγούνται ότι από το 1996 αυτός ο δρόμος, με τρόπο κυνικό, εξυπηρετεί «τη μεταφορά αδερφών από τη Γουατεμάλα και το Ελ Σαλβαδόρ από μια παραστρατιωτική ομάδα. Οι παραστρατιωτικοί έχουν αφήσει φορτηγά γεμάτα με αδέρφια από τη Γουατεμάλα και το Ελ Σαλβαδόρ μπροστά

στην κοινότητα, εκεί, φυλακισμένους, μες στο κρύο και χωρίς τροφή, αλλά το κάνουν επίσης για να μας μπλέξουν στις βρόμικες δουλειές τους».

Δεν είναι μόνο αυτό το πρόβλημα αλλά και το κόψιμο δέντρων από τη συγκεκριμένη παραστρατιωτική ομάδα. «Η προστασία του δάσους αποτελεί κοινή συμφωνία των κατοίκων της κοινότητας. Αν κάποιος έχει ανάγκη από ξύλα θα πρέπει να ζητήσει άδεια από τις αρχές μας και από τη συνέλευση μας. Αν κάποιος δεν ζητήσει άδεια πληρώνει πρόστιμο, αλλά τους παραστρατιωτικούς δεν τους ενδιαφέρουν οι συμφωνίες της κοινότητας, τους ενδιαφέρουν μόνο τα χρήματα και να μας παρενοχλούν».

Οι κάτοικοι αφηγούνται ότι τα σημάδια βίας στις εδαφικές και σωματικές τους γεωγραφίες εμφανίστηκαν ξανά με την παραστρατιωτική ομάδα. «Η κοινότητα χωρίστηκε, ένα κομμάτι της σταμάτησε τη συλλογική δουλειά, σταμάτησε να συμμετέχει στις γιορτές του χωριού, ένας σύντροφος δολοφονήθηκε, ξεκίνησε μια διαρκής τιμωρία και οι απειλές σε γυναίκες, άντρες, παιδιά και ηλικιωμένους όπως και στα βουνά, τα πηγάδια και τις συνήθειές μας».

«Πριν εμφανιστούν οι παραστρατιωτικοί ήμασταν 1.200 κάτοικοι που βαδίζαμε μαζί. Σήμερα, 100 κάνουν τη βρόμικη δουλειά και όχι την κοινοτική». Οι παραστρατιωτικοί ονομάζονται Muscap.

Το 1999 ο Κάρμεν Ντίας Λόπες –ο οποίος από το 1996 μεταφέρει αδέρφια από την Κεντρική Αμερική– μαζί με μερικούς άλλους δημιούργησαν μια ομάδα προκειμένου να κηρύξουν τον χριστιανικό λόγο, και στη συνέχεια ίδρυσαν την ευαγγελική θρησκεία. Το 2000 έχτισαν το ναό τους στο Μιτσιτόν και από εκεί διακήρυξαν τη μη συμμετοχή τους στην κοινότητα, δηλαδή τη μη συμμετοχή τους σε όλα όσα σημαίνει η συνεργασία.

Από το 2001 οι παραστρατιωτικοί εκμεταλλεύτηκαν την προστασία που τους πρόσφεραν οι κακές κυβερνήσεις. «Μια φορά είχαν εδώ 29 αδέρφια από τις Ονδούρες και τη Γουατεμάλα, έφτασαν οι ομοσπονδιακές αρχές, συνέλαβαν τον Κάρμεν Ντίας και σε

τέσσερις ώρες ο δικαστής του Σαν Κριστόμπαλ απελευθέρωσε τους εγκληματίες. Η συνέλευση αποφάσισε να διώξει τον έμπορο ανθρώπων, αφαιρώντας του το δικαίωμα να χρησιμοποιεί την κοινοτική γη, και πήγε να ζήσει στο δήμο Τεοπίσκα. Σήμερα οι παραστρατιωτικοί μάς αναγκάζουν να συνομιλήσουμε μαζί τους, με την κακή κυβέρνηση, αλλά ο κόσμος της κοινότητας αρνείται να κάνει διάλογο με δολοφόνους ιθαγενών. Εκείνοι δολοφόνησαν τον σύντρόφο μας στις 24 του Ιούνη, πάει πια ένας χρόνος που τον σκότωσαν, και τώρα θέλουν να συζητήσουμε. Ο δολοφόνος βολτάρει και μας κοροϊδεύει και οι αρχές τον άφησαν ελεύθερο τέσσερις μήνες αργότερα».

Υπάρχουν διάφορα είδη όπλων, εδώ χρησιμοποιούμε εκείνα που βαδίζουν μαζί με άλλα πόδια

Μετράνε τις μέρες μέχρι τη γιορτή με ένα συγκρατημένο χαμόγελο, υπάρχουν οκτώ σημαντικές γιορτές το χρόνο που τους κάνουν να ξεχνούν τις δύσκολες μέρες. Τώρα ετοιμάζουν την επόμενη γιορτή, ελπίζουν μόνο «να μην εμφανιστούν οι παραστρατιωτικοί να μας ενοχλήσουν, αλλά σήμερα ξημέρωσαν πέντε δέντρα φυτεμένα μπροστά από το σπίτι του παραστρατιωτικού Φρανσίσκο Γκόμες, στο ίδιο σημείο που έδεσαν τους συντρόφους μας για να τους κάψουν με πετρέλαιο τον περασμένο Μάρτη, το κάνουν για να μας απειλήσουν».

Σήμερα, η υπεράσπιση της γης πάει πέρα από την αντίσταση, τώρα υπερασπιζόμαστε όσα έχουμε βανδίσει, αλλά υπερασπιζόμαστε και τη συνέχεια ενός πολιτικού προγράμματος ζωής παρόμοιο με τον αγώνα του ΕΖΛΝ. Η αντίσταση εκδηλώνεται πέρα από τις μη καπιταλιστικές πρακτικές, είναι ένας τρόπος να δεις και να έρθεις σε συναναστροφή με άλλους λαούς, συλλογικότητες και άτομα στη βιωσιμότητα της χειραφέτησης πριν από την περίοδο του συμφωνημένου προσωρινού χώρου του κεφαλαίου σε αυτή την πολιτισμική κρίση.

Για να διαβάσετε ολόκληρο το κείμενο στα ισπανικά: www.desinformemonos.org

Ένα σιωπηλό χτύπημα: Επίθεση στο κοινωνικό κίνημα της Νότιας Αφρικής

Επιμέλεια κειμένου Τουσαίντ Λοσιέρ, που εκδόθηκε στο Left Turn ανανεωμένο για το Desinformémonos

Περίπου στις 11:30 της 26ης Σεπτεμβρίου 2009, μια ομάδα 30-40 αντρών κύκλωσαν το κοινωνικό κέντρο στον καταυλισμό Kennedy Road στο Ντούρμπαν της Νότιας Αφρικής. Οπλισμένοι με καδρόνια, μαχαίρια και αυτόματα όπλα, και επικαλούμενοι το λόγο της πολιτικής διαμάχης που ανέπτυξε η κυβέρνηση χωρίζοντας τη χώρα στη διάρκεια των τελευταίων ετών του Απαρτχάιντ, το πλήθος εξαπέλυσε επίθεση στη διάρκεια συνέλευσης της Ένωσης Νέων Abahlali baseMjondolo (AbM). Στην αναταραχή που ακολούθησε περίπου δώδεκα άτομα τραυματίστηκαν, τέσσερις σκοτώθηκαν και οι επιτιθέμενοι πήραν τον έλεγχο της περιοχής.

Το επόμενο πρωί, το πλήθος που πραγματοποίησε την επίθεση επέστρεψε στον καταυλισμό με την αστυνομία και αξιωματούχους του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου (ANC), καταστρέφοντας και λεηλατώντας περισσότερα από είκοσι σπίτια, κατοικίες εκλεγμένων μελών της Επιτροπής για την Ανάπτυξη του Kennedy Road (KRDC).

«Δεχόμαστε επίθεση», ανακοίνωσαν σε δελτίο τύπου η KRDC και η AbM ύστερα από μία εβδομάδα. «Μας επιτέθηκαν με κάθε λογής όπλα: πιστόλια, μαχαίρια, καθώς επίσης και ένα σπαθί. Μας έδωξαν από τα σπίτια μας, από την κοινότητά μας. Η αστυνομία δεν έκανε τίποτα για να σταματήσει την επίθεση, παρά τις εκκλήσεις μας για βοήθεια». Η ανακοίνωση συνεχίζει: «Αυτό που συνέβη στον Kennedy Road ήταν πλήγμα, βίαιη αντικατάσταση μιας δημοκρατικά εκλεγμένης κοινωνικής οργάνωσης. Το ANC πήρε τον έλεγχο όλων όσων έχουμε δημιουργήσει στον Kennedy Road».

Τα προηγούμενα χρόνια, το μεγαλύτερο κοινωνικό κίνημα της χώρας, Abahlali baseMjondolo (στα ζουλού σημαίνει «οι άνθρωποι των περιχώρων»),

ηγήθηκε πολλών παρόμοιων δράσεων. Δημιουργήθηκε το 2005 στον καταυλισμό Kennedy Road στη διάρκεια μιας διαμάχης για τη στέγη με το τοπικό συμβούλιο του ANC, και από τότε το κίνημα έχει μεγαλώσει τόσο που σήμερα μετρά πάνω από 10.000 μέλη σε περισσότερους από 30 ανεπίσημους καταυλισμούς στην επαρχία KwaZulu-Natal.

Τα δύο πρώτα χρόνια της ύπαρξής του, οι προσπάθειες του AbM ήρθαν αντιμέτωπες με τη κρατική βία και καταστολή. Το 2005, για παράδειγμα, η αστυνομία απαγόρευσε παράνομα τις διαδηλώσεις και επιτέθηκε στους κατοίκους του Foreman Road όταν βγήκαν στο δρόμο. Ένα χρόνο μετά, η αστυνομία συνέλαβε τον πρόεδρο και τον αντιπρόεδρο του κινήματος καθώς πήγαιναν σε μια ραδιοφωνική συνέντευξη, τους χτύπησε και τους βασάνισε. Το 2007 η αστυνομία πυροβόλησε εναντίον ειρηνικής διαδήλωσης.

«Με την επίθεση στο κίνημα Abahlali baseMjondolo στον καταυλισμό Kennedy Road», ανακοίνωσε ο πρόεδρος του κινήματος AbM, S'bu Zikode, «είδαμε ότι αυτή η τεχνοκρατική σκέψη θα ακολουθείται από τη βία όταν απλοί άντρες και γυναίκες επιμένουν στο δικαίωμά τους να μιλούν και η φωνή τους να ακούγεται για ζητήματα που αφορούν την καθημερινή τους ζωή».

Αυτή η ανάγκη των απλών αντρών και γυναικών να σκέφτονται και να μιλούν γίνεται ακόμα πιο επιτακτική εν όψει του Παγκοσμίου Κυπέλλου, του Μουντιάλ,

που διεξάγεται στη Νότια Αφρική. Σε ολόκληρη τη χώρα, η κυβέρνηση έχει ξοδέψει εκατομμύρια για την κατασκευή γηπέδων για τους αγώνες που θα πραγματοποιηθούν τον Ιούνιο και Ιούλιο, ενώ εκατομμύρια άνθρωποι παραμένουν χωρίς πρόσβαση σε στέγη, πόσιμο νερό και άλλες βασικές υπηρεσίες. Αντί να πραγματοποιήσει την υπόσχεση για εργασία και δίκαιη ανάπτυξη, το Παγκόσμιο Κύπελλο είναι αποτέλεσμα των προσπαθειών των κερδοσκόπων, που επιζητούν να εξαλείψουν το ανεπίσημο εμπόριο και να καθαρίσουν τους καταυλισμούς που δημιουργούνται στα προάστια της πόλης. Καθώς το κίνημα AbM υπερασπίζεται το δικαίωμα των φτωχών ανθρώπων της πόλης, δέχεται επίθεση ακριβώς τη στιγμή που είναι και περισσότερο απαραίτητο. .

Για να διαβάσετε ολόκληρο το κείμενο στα ισπανικά: www.desinformemonos.org

Στο Ατένκο «Συνεχίζουμε να καλλιεργούμε τη γη μας κι αυτό σημαίνει ότι κερδίσαμε»

Περίληψη κειμένου των Μαρσέλα Σάλας Κασάνι και Σέρχιο Α. Κάστρο

Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο, πολιτεία του Μεξικού. Τέσσερα χρόνια μετά τη βίαιη καταστολή της 3ης και 4ης Μαΐου του 2006, οι κάτοικοι του Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο «συνεχίζουμε να καλλιεργούμε τη γη μας κι αυτό σημαίνει ότι κερδίσαμε», λέει η Τρινιτάδ Ραμίρες, από το Μέτωπο Λαών για την Υπεράσπιση της Γης (FPDT), ενώ ξεχορταριάζει με την αξίνα στο χέρι ένα χωράφι με φασόλια.

Η Τρινιτάδ, σύζυγος του Ιγνάσιο ντελ Βάγιε, κρατούμενου στις φυλακές του Αλτιπλάνο ο οποίος εκτίει ποινή κάθειρξης 112 ετών για τη συμμετοχή του στο κίνημα ενάντια στην κατασκευή αεροδρομίου στο Ατένκο, τονίζει: «Το γεγονός ότι κάποιοι είναι στη φυλακή δεν σταματάει τον αγώνα για την υπεράσπιση της γης».

Η ιστορία της ποινικοποίησης των αγώνων των κατοίκων του Ατένκο δεν ξεκίνησε το 2006, αλλά το 2000, όταν η κυβέρνηση προσπάθησε να κατασκευάσει εκεί ένα αεροδρόμιο που θα αντικαθιστούσε αυτό της Πόλης του Μεξικού, απαλλοτριώνοντας περίπου 5 χιλιάδες εκτάρια γης.

Το Μέτωπο δημιουργήθηκε για να αποτρέψει την κατασκευή του αεροδρομίου και, ύστερα από πολλαπλές δράσεις διαμαρτυρίας, τα σχέδια ματαιώθηκαν τον Αύγουστο του 2001.

Η υποβόσκουσα απειλή

Στις αρχές του 2009, η πολιτειακή κυβέρνηση, μέσω της Εθνικής Επιτροπής Νερού (Conagua) προσπάθησε εκ νέου να οικειοποιηθεί εδάφη στην περιοχή «για να δημιουργήσει την οικολογική προστατευόμενη ζώνη της λίμνης Τεσκόκο».

«Η γη μας εξακολουθεί να απειλείται από τα σχέδια της Conagua, πρόκειται για το ίδιο σχέδιο του αεροδρομίου αλλά μασκαρεμένο: τώρα δηλώνουν ότι θέλουν να αγοράσουν εδάφη για την προστασία του οικοσυστήματος», επισημαίνει η Τρινιτάδ Ραμίρες.

Ωστόσο, οι κάτοικοι του Ατένκο δεν είναι πρόθυμοι να υποκύψουν: «Δεν θέλουμε κανένα σχέδιο, αυτό που θέλουμε είναι να φύγουν από δω».

Ο αγώνας συνεχίζεται

Ο εκφοβισμός των κατοίκων του Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο συνεχίζεται: «Μας παρενοχλούν συνεχώς με ελικόπτερα, κι όμως εμείς δεν νιώθουμε φόβο αλλά αγανάκτηση. Δεν θα σκύψουμε το κεφάλι».

Παρότι εδώ και οκτώ χρόνια έχει εγκριθεί διάταγμα για την απαλλοτρίωση εδαφών, το Μέτωπο συνεχίζει να αγωνίζεται. «Πρόθεση της κυβέρνησης ήταν να ξεμπερδεύει με αυτό το κίνημα, αλλά δεν τα κατάφεραν. Αυτό που εμείς θέλουμε», εξηγεί η Τρινιτάδ, «είναι να έχουμε δουλειά, ευκαιρίες και τις δημόσιες υπηρεσίες που δικαιούμαστε. Όμως η κυβέρνηση απαντά με καταστολή, δεν της αρέσει οι λαοί να οργανώνονται και να γνωρίζουν τα δικαιώματά τους».

«Πρέπει να συνεχίσουμε να καλλιεργούμε συνειδήσεις».

«Επιδιώκουμε το σεβασμό στη γη μας και στον τρόπο ζωής μας. Απαιτούμε την απελευθέρωση των κρατουμένων και την τιμωρία των δολοφόνων των νεκρών μας και των βιαστών γυναικών. Αλλά, πάνω απ' όλα, απαιτούμε την τιμωρία των ηθικών αυτουργών της καταστολής στις 3 και 4 Μαΐου του 2006: μεταξύ πολλών άλλων, του Ενρίκε Πένια Νιέτο και του Βισέντε Φόξ Κεσάδα».

«Δουλειά μας είναι να μεταδώσουμε την αγάπη που αισθανόμαστε για τη γη μας», συνεχίζει η Τρινιτάδ. «Οι κινητοποιήσεις αποτελούν τη δύναμη που μπορεί να αλλάξει αυτό το σύστημα. Πρέπει να συνεχίσουμε να καλλιεργούμε συνειδήσεις. Είναι ο μόνος τρόπος».

Η εκδίκηση του κράτους

«Η καταστολή στις 3 και 4 Μαΐου 2006 δεν έγινε μόνο επειδή εκφράσαμε την αλληλεγγύη μας στους συντρόφους ανθοπώλες, αλλά κυρίως γιατί προκαλέσαμε το κράτος, παραγνωρίζοντας μια προεδρική απόφαση», σημειώνει η Τρινιτάδ.

Στις 3 Μαΐου 2006, το Μέτωπο και μέλη της Άλλης Καμπάνιας εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους σε μια ομάδα καλλιεργητών λουλουδιών από την Τεσκόκο, οι οποίοι αρνήθηκαν να αφήσουν τα πόστα τους στην υπαίθρια αγορά, και στη σύγκρουση που ακολούθησε σκοτώθηκε ένας νέος.

Την επόμενη ημέρα περισσότεροι από 3.000 ένοπλοι αστυνομικοί εισέβαλαν στο Ατένκο. «Ήταν μια κτηνώδης και ύπουλη επίθεση που είχε ως αποτέλεσμα να δολοφονηθούν δύο νέοι, να συλληφθούν πάνω από 200 και να βιαστούν περίπου 30 γυναίκες».

Οι περισσότεροι από τους συλληφθέντες εγκλείστηκαν παράνομα στις φυλακές του Σαντιαγίτο, ενώ αργότερα 172 από αυτούς καταδικάστηκαν για διάφορα αδικήματα.

Μέχρι σήμερα οι υπεύθυνοι δεν έχουν τιμωρηθεί και συνεχίζουν να κρατούνται φυλακισμένοι 12 από τους συλληφθέντες της 4ης Μαΐου.

Ολόκληρο το ρεπορτάζ στα ισπανικά, στη σελίδα: www.desinformemonos

Ιστορίες με ναρκωτικά, γυναίκες και φυλακές στο Μεξικό

Περίληψη κειμένου της Κορίνα Χιακομέγιο

Τα τελευταία χρόνια ο αριθμός των γυναικών που εμπλέκονται στο διεθνές εμπόριο ναρκωτικών έχει αυξηθεί δραματικά σε όλη τη Λατινική Αμερική. Το τρίγωνο που διαπλέκει τις έμφυλες σχέσεις, το εμπόριο ναρκωτικών και το σωφρονιστικό σύστημα πρέπει να γίνει κατανοητό με βάση την κοινωνικοοικονομική κατάσταση της περιοχής, το ποινικό σύστημα και τη νομοθεσία κάθε χώρας, καθώς και την κατάσταση περιθωριοποίησης και υποτέλειας στην οποία ζουν οι γυναίκες στις λατινοαμερικανικές κοινωνίες.

Οι τρόποι συμμετοχής των γυναικών είναι πολλαπλοί. Εδώ παρουσιάζεται ο λόγος των συζύγων καταδικασμένων για υποθέσεις ναρκωτικών και των γυναικών που είτε μεταφέρουν ναρκωτικά είτε τα εισάγουν σε σωφρονιστικά κέντρα.

Το κοινωνικό πλαίσιο

Αλεχάνδρα: «Απομακρύνεσαι από την οικογένεια, απομακρύνεσαι από τους λίγους φίλους γιατί συνειδητοποιείς ποιοι είναι οι φίλοι σου. Πρέπει να είσαι κολλημένη εκεί και δεν μπορείς να δημιουργήσεις μια κανονική ζωή. Αισθάνομαι πολύ ανήμπορη ως μητέρα και ως σύζυγος, αλλά ο κόσμος που δεν γνωρίζει πώς έχουν τα πράγματα σου κολλάει τη ρετσινιά: “Είναι οι γυναίκες των χειρότερων”».

Λετίσια: «Δεν έχω καταφέρει να αποκτήσω έναν κανονικό κοινωνικό κύκλο. Εδώ ή οπουδήποτε αλλού η κοινωνία σε απορρίπτει. Οι φίλιές μου είναι με άτομα από εκεί, με τις κυρίες από κει (επισκέπτριες της φυλακής). Μόνο μ’ αυτές μπορώ να μιλήσω για αυτή την κατάσταση, που μας επηρεάζει όλες. Τα τελευταία οκτώ χρόνια δεν έχω κάνει φίλες έξω απ’ αυτόν τον κύκλο».

Καρίνα: «Ποτέ δεν συνηθίζεις στις φυλακές Λα Πάλμα. Η ίδια η κυβέρνηση έχει βάλει στόχο ποτέ να μην συνηθίζεις, πάντα υπάρχει κάτι καινούργιο, πάντα κάτι να πηγαίνει στραβά. Πρόθεσή τους είναι να

μας εξαντλήσουν για να τους αφήσουμε ήσυχους».

Χούλια: «Η διεύθυνση των φυλακών κάνει ό,τι είναι δυνατό για να μην έχουν οι μέσα επισκέψεις. Δεν πρόκειται για ένα σύστημα αναμόρφωσης, είναι ένα σύστημα που σου διαλύει την προσωπικότητα. Είναι ένα σύστημα που θέλει να τους εκφοβίσει, να τους κάνει να σπάσουν λέγοντάς τους: “Εσύ εδώ δεν έχεις καμιά δύναμη”. Υπάρχουν πολλοί τρόποι να σε ταπεινώσουν, όποτε μπορούν να σε μειώσουν το κάνουν. Εγώ έγινα σκληρή και αν η κοινωνία με κριτικάρει δεν με ενδιαφέρει, γιατί η κοινωνία δεν με στήριξε, δεν με ρώτησε ποτέ αν έχω παιδιά, αν τρώνε ή αν ζουν».

Τα παιδιά

Ένα κομβικό ζήτημα είναι τα παιδιά: μερικές γυναίκες προτιμούν να τους λένε την αλήθεια, άλλες προσπαθούν να την κουκουλώσουν. Στην περίπτωση της Χούλια, τα παιδιά της «έζησαν οχτώ μήνες πιστεύοντας ότι θα έβλεπαν τον μπαμπά τους στο σχολείο και πάντα τους πήγαινα στο επισκεπτήριο την Κυριακή που έχει λιγότερο κόσμο η φυλακή και δεν έχει τόσα αυτοκίνητα ούτε τόσο πολλούς αστυνομικούς και υπάρχουν πολλά παιδιά. Την ημέρα του πατέρα η επίσκεψη ήταν οδυνηρή. Ο σύζυγός μου, όταν είδε τα παιδιά, άρχισε να τρέχει και να κλαίει, να κλαίει για όλα, τα αγκάλιασε το καθένα ξεχωριστά, τον αγκάλιαζαν και τα παιδιά και υπέφεραν μαζί του. Απ’ όλους τους συγκρατούμενους του ακούστηκε μια κραυγή και σείστηκε ο τόπος: “Κουράγιο”. Σου ξεριζώνει την ψυχή, όλοι άρχισαν να χειροκροτούν, όλοι μου λέγανε: “Μπορείς, κυρά μου, κάνε κουράγιο. Υπάρχει φως”».

Τα βαποράκια

Η Λούσι είναι καταδικασμένη σε κάθειρξη 15 ετών για εισαγωγή ναρκωτικών σε κέντρα κράτησης, από τα οποία έχει εκτίσει τα επτά.

Πριν ξεκινήσει να μεταφέρει ναρκωτικά στο Σωφρονιστήριο του Νότου, η Λούσι, ήδη στα 13 της, ήταν μητέρα δύο κοριτσιών. Στα 15 είχε κι άλλα τρία παιδιά με άλλον άνδρα. Υπήρξε παράνομη μετανάστρια στις Ηνωμένες Πολιτείες, έπλενε ρούχα και καθάριζε σπίτια και, όταν δεν της έφταναν τα χρήματα, έδινε στα παιδιά της νερό από τη βρύση «για να τιγκάρουν και να τους περάσει η πείνα».

«Ήδη είμαι 15 χρόνια ανύπαντρη μητέρα. Μια που της έπλενα τα ρούχα μου έμαθε πώς να περνάω τα ναρκωτικά, πώς να τα κουβαλάω, κι εγώ σκεφτόμουν: 500 πέσος στα γρήγορα -τόσα με πλήρωναν- και δεν παραμελώ τα παιδιά μου και τέρμα τα προβλήματα».

Η Λούσι δεν διαμαρτύρεται για την κράτησή της αυτή καθαυτή, αλλά για τη μεγάλη ποινή και για το ότι ο νόμος της στερεί το δικαίωμα πρόωρης αποφυλάκισης. «Οπότε λέω ότι πρέπει να μας καταδικάζουν λιγότερα χρόνια ή να μας δίνουν κάποια προνόμια, με το σκεπτικό ότι είμαστε γυναίκες και συντηρούμε τα παιδιά μας, εμείς είμαστε αυτές που φροντίζουμε γι’ αυτά, γιατί οι άνδρες τι κάνουν; Δεν κάνουν τίποτα!»

Οι γυναίκες κρατούμενες για αδικήματα περί ναρκωτικών ζουν μια υβριδική κατάσταση, είναι μαζί θύματα και φταίχτες. Τα αδικήματά τους αποτελούν, εκτός από μια κατ’ επιλογήν ατομική πράξη, καρπό της παρανομίας της ουσίας που μεταφέρουν, του κοινωνικού αποκλεισμού, της άγνοιας, της κανονικοποίησης του διεθνούς εμπορίου ναρκωτικών, της διαφθοράς των δυνάμεων που είναι υπεύθυνες για την καταπολέμηση του εμπορίου ναρκωτικών και, εν τέλει, των άνισων έμφυλων σχέσεων που κάνουν τις γυναίκες εργατίριες και ιδανικούς συνεργούς για το οργανωμένο έγκλημα.

Όλο το κείμενο στα ισπανικά, στη σελίδα μας: www.desinformemonos.org

Ανθρωπιστική κρίση στο Σαν Χουάν Κοπάλα «Μας σκοτώνουν σιγά σιγά»

Περίληψη κειμένου του Ματέο Ντιν

Πόλη του Μεξικού. Το να ζεις σήμερα στο Σαν Χουάν Κοπάλα σημαίνει «να πεθαίνεις ζωντανός. Πρόκειται για μια κανονική πολιορκία από τους παραστρατιωτικούς που έχουν περικυκλώσει την κοινότητα και την σκοτώνουν σιγά σιγά». Σύμφωνα με τον Μάρκος Αλμπίνο, μέλος της αντιπροσωπείας του ιθαγενικού λαού Τρίκι ο οποίος βρίσκεται στην Πόλη του Μεξικού για να προωθήσει τα ζητήματα του αυτόνομου δήμου, η κατάσταση που ζει το Σαν Χουάν Κοπάλα από τον περασμένο Νοέμβριο «αποτελεί ανθρωπιστική κρίση» που χρήζει άμεσης αντιμετώπισης.

Μαζί του συμφωνεί και ο Νταβίντ Βενέγας, από τη συλλογικότητα Φωνές από την Οαχάκα που Οικοδομούν την Αυτονομία και την Ελευθερία (VOCAL). «Η επίθεση της 27ης Απριλίου τράβηξε την προσοχή των μέσων και της κοινής γνώμης», όμως «ελάχιστα τους απασχόλησε η τεραστίων διαστάσεων ανθρωπιστική κρίση που ζει ο αυτόνομος δήμος». Σύμφωνα με τον ίδιο, η δράση του αυτόνομου δήμου δεν τελείωσε στις 27 Απριλίου αλλά «ενδυναμώθηκε μετά την επίθεση».

Ο Μάρκος Αλμπίνο ξεκαθαρίζει ότι η αυτονομία του Σαν Χουάν Κοπάλα δεν τίθεται υπό διαπραγμάτευση και αυτό σημαίνει, πρωτίστως, ανεξαρτησία από τα πολιτικά κόμματα και τις εκλογικές διαδικασίες. «Ήδη είχαμε αρκετές άσχημες εμπειρίες από τα κόμματα ώστε δεν θα ξαναμπούμε σ' αυτό το παιχνίδι», τονίζει.

Η απομόνωση

Ο Μάρκος Αλμπίνο έδωσε συνέντευξη στις σκηνές που έχουν στήσει στην κεντρική πλατεία της Πόλης του Μεξικού κάτοικοι από τον αυτόνομο δήμο του Σαν Χουάν Κοπάλα και περιέγραψε τη μεγάλη καμπάνια πληροφόρησης που ξεκίνησε τον περασμένο Νοέμβριο: «Εδώ και έξι μήνες βρισκόμαστε μακριά από την κοινότητά μας προσπαθώντας να κάνουμε γνωστή την κατάσταση που επικρατεί εκεί». Όλο αυτό το διάστημα «δεν έχω πατήσει το πόδι μου στην κοινότητα».

Ο δήμος του Σαν Χουάν έχει περικυκλωθεί ασφυκτικά από ομάδες παραστρατιωτικών τη Μονάδας για την Κοινωνική Ευημερία της Περιφέρειας Τρίκι (UBISORT), προσκείμενους στο Θεσμικό Επαναστατικό Κόμμα (PRI), και συγκεκριμένα στον κυβερνήτη της πολιτείας, Ουλίσες Ρουίς Ορτίς. Ο Αλμπίνο επισημαίνει ότι «ο δήμος είναι περικυκλωμένος από ένοπλες ομάδες. Δεν μπορούμε να περάσουμε και δεν υπάρχει επικοινωνία με τους συντρόφους μας εκεί».

Για να φτάσουν στο δήμο, προκειμένου να αποφύγουν τους παραστρατιωτικούς πρέπει να περάσουν από το δάσος. «Αλλά ακόμα κι έτσι πέφτουμε πάνω τους», λέει χαρακτηριστικά. Από τον Νοέμβριο οι κοινότητες δεν διαθέτουν ηλεκτρικό ρεύμα, ούτε πόσιμο νερό. Ας προστεθεί και το γεγονός ότι οι συνθήκες είναι απαγορευτικές ώστε οι κάτοικοί τους να αγοράσουν τρόφιμα σε εμπορικές ζώνες της περιοχής.

Ο Αλμπίνο συμπληρώνει ότι στα παιδιά «δεν παρέχεται εκπαίδευση και δεν υπάρχουν κέντρα υγείας για να μας περιθάλψουν. Το να βρίσκεσαι τώρα στο Σαν Χουάν Κοπάλα «είναι σαν να πεθαίνεις ζωντανός».

Αναφορικά με την καμπάνια των μέσων ενημέρωσης κατά του αυτόνομου δήμου, που έχει ενορχηστρώσει η πολιτειακή κυβέρνηση, ο Αλμπίνο υποστηρίζει ότι «η πολιτειακή κυβέρνηση προσπαθεί να δημιουργήσει σύγχυση κατηγορώντας το δήμο του Σαν Χουάν Κοπάλα ότι προβαίνει σε αυτοεπιθέσεις». Σκοπός των караβανιών αλληλεγγύης είναι να μεταφέρουν εφόδια και να σπάσουν τον κλοιό, αλλά και «να καταγράψουν την κατάσταση ώστε ο κόσμος να αντιληφθεί την πραγματικότητα μέσα από τις μαρτυρίες των ανθρώπων της κοινότητας κι όχι μόνο από τα λόγια τα δικά μου».

Μετά την επίθεση, περισσότερη βία

Την ίδια ανησυχία εκφράζει ο Βενέγας από τη VOCAL, υποστηρίζοντας ότι πίσω από την παραστρατιωτική βία βρίσκεται

η ίδια η κυβέρνηση της Οαχάκα, που ήδη έδωσε μια εξήγηση που αποτελεί την επικοινωνιακή στρατηγική της σε διεθνές επίπεδο. Λέει, λοιπόν, ότι ο ίδιος ο δήμος επιθυμεί να γίνει μάρτυρας και οργανώνει επιθέσεις εναντίον του. Ο Βενέγας πιστεύει ότι στόχος της κυβέρνησης είναι «να δικαιολογήσει ενδεχόμενη στρατιωτικοποίηση της περιοχής έτσι ώστε να επιτύχουν να εξαλείψουν την εμπειρία της αυτονομίας».

Ο Νταβίντ Βενέγας υπογραμμίζει ότι μετά την επίθεση της 27ης Απριλίου η βία δεν έχει μειωθεί, αντίθετα κλιμακώνεται. Και αναφέρει τις δύο επιθέσεις εναντίον των ιθαγενών του αυτόνομου δήμο, τον Μάιο: η απαγωγή έντεκα γυναικών Τρίκι από την UBISORT και η δολοφονία του Τιμοτέο Αλεχάντρο Ραμίρες, επικεφαλής του αυτόνομου δήμου του Σαν Χουάν Κοπάλα, και της γυναίκας του Κλεριμπέρτα Κάστρο, που δολοφονήθηκαν «από πληρωμένους φονιάδες, τους οποίους οι αυτόπτες μάρτυρες ταυτοποιούν με μέλη του Ενωτικό Απελευθερωτικό Κίνημα των Τρίκι, στενά συνδεδεμένο με την UBISORT».

Η αυτονομία

Ο Νταβίντ Βενέγας δηλώνει ότι «η επίθεση κατά του Σαν Χουάν Κοπάλα είναι πολύ σημαντική για την κυβέρνηση, διότι δεν θέλει αυτή η εμπειρία αυτονομίας να αποτελέσει επιτυχές σημείο αναφοράς, ένα παράδειγμα για τις υπόλοιπες ιθαγενικές κοινότητες και τις λαϊκές οργανώσεις, που πιθανόν να οδηγήσει στην απώλεια του πολιτικού ελέγχου στην περιοχή», σημειώνει ο Βενέγας.

Ο Αλμπίνο λέει ότι η αυτονομία σημαίνει επίσης αποστασιοποίηση από τα πολιτικά κόμματα. «Δεν μας ενδιαφέρουν οι εκλογικές διαδικασίες. Θέλουμε απλά να μας σέβονται και να έχουμε το δικαίωμα της αυτοκυβέρνησης».

Ολόκληρο το κείμενο στα ισπανικά στο www.desinformemonos.org

Συνέντευξη με τον υποδιοικητή Μάρκος που παρουσίασε ο κυβερνητικός

Τύπος: «Είναι μεγάλη τιμή να σε ταυτίζουν με τον *Sup*, αλλά ποιο θα είναι το επόμενο βήμα της κυβέρνησης;»

Ο Λεούτσιο Ρίσο, ένας Ιταλός που η εφημερίδα *Reforma* παρουσίασε ως τον υποδιοικητή Μάρκος, δηλώνει, συμφωνώντας απόλυτα με το Κέντρο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Φράι Μπαρτολομέ δε λας Κάσας και με επιστολές διαμαρτυρίας διανοουμένων και συλλογικοτήτων διαφόρων χωρών, ότι αυτό που βρίσκεται πίσω απ' αυτή την ψευδή είδηση «είναι μέρος της αντεπαναστατικής στρατηγικής». Περίληψη κειμένου της Γκλόρια Μουνιός Ραμίρες

Τη νύχτα της 27ης Μαρτίου ο Ιταλός υπήκοος Λεούτσιο Ρίσο βρισκόταν στο χώρο όπου είχε καταλύσει στο Σαν Κριστόμπαλ δε λας Κάσας, στην Τσιάπας, όταν ένας φίλος χτύπησε την πόρτα του με την εφημερίδα *Reforma* στο χέρι. «Βγάζουν την κουκούλα από τον υποδιοικητή Μάρκος», είχε τίτλο το πρωτοσέλιδο της έκδοσης που καυχόταν ότι έδινε στη δημοσιότητα το πρόσωπο του εκπροσώπου και στρατιωτικού αρχηγού του Εθνικοαπελευθερωτικού Ζαπατιστικού Στρατού (EZLN). Η είδηση βασιζόταν σε ένα έγγραφο 83 σελίδων που δόθηκε από ένα υποτιθέμενο πρώην μέλος του EZLN, στο οποίο επιπλέον γινόταν και μια λίγο τραβηγμένη σύνδεση μεταξύ EZLN και ETA.

Ο Λεούτσιο και ο φίλος του κοίταξαν τις φωτογραφίες. Δεν υπήρχε αμφιβολία. Το υποτιθέμενο πρόσωπο του υποδιοικητή Μάρκος ήταν ακριβώς το πρόσωπο του Λεούτσιο. Τις επόμενες ώρες τα μεγάλα διεθνή πρακτορεία διέδωσαν την ψευδή είδηση. Κανείς δεν μπήκε στον κόπο να επιβεβαιώσει την πληροφορία.

«Μπορεί ένας δημοσιογράφος, όσο μέτριος κι αν είναι, να πιστέψει και να δημοσιοποιήσει πληροφορίες που υποτίθεται του έδωσε ένα πρόσωπο που το ίδιο αυτό άρθρο χαρακτηρίζει “αυτοαποκαλούμενο πρώην μέλος του Ζαπατιστικού Στρατού”», αναρωτήθηκαν ο Λεούτσιο και ο φίλος του συνεχίζοντας να κοιτάζουν τις φωτογραφίες που συνόδευαν το ρεπορτάζ. Οι περισσότερες από αυτές παρουσίαζαν άνδρες και γυναίκες που ανήκουν σε συλλογικότητες και οργανώσεις υπεράσπισης ανθρωπίνων

δικαιωμάτων, καθώς και ανθρώπους που έχουν ταχθεί αλληλέγγυοι με την οικοδόμηση της αυτονομίας των ιθαγενικών κοινοτήτων στην Τσιάπας.

Μερικές ημέρες αργότερα, ο Λεούτσιο Ρίσο έστειλε μια επιστολή στη *Reforma*, η οποία πέρασε στα ψιλά και, ασφαλώς, δεν μεταδόθηκε από τα διεθνή πρακτορεία ή εφημερίδες του εξωτερικού.

Σε τηλεφωνική συνέντευξη ο Λεούτσιο αναφέρει: «Αμέσως κατάλαβα τις άλλες ανακρίβειες του άρθρου. Όχι μόνο λένε ψέματα παρουσιάζοντάς με ως τον *Sup* χωρίς κουκούλα, αλλά, ακόμα χειρότερα, προσπαθούν να συνδέσουν τον EZLN με μια τρομοκρατική οργάνωση όπως η ETA, προκειμένου να δυσφημήσουν τους ζαπατίστας και τις αλληλέγγυες με αυτούς οργανώσεις».

Η πρώτη αντίδραση του 38οκτάχρονου Λεούτσιο ήταν «να καταλάβω το λόγο της δημοσίευσης αυτής της ψευδούς και ανόητης είδησης. Όταν είδα τις φωτογραφίες σκέφτηκα ότι πρόκειται για μια επίθεση στο πρόσωπό μου, αλλά διαβάζοντας το άρθρο κατάλαβα ότι ήταν η ένατη επίθεση στον EZLN στη διάρκεια των 16 χρόνων δημόσιας παρουσίας του, η οποία στρεφόταν επίσης ενάντια σε οργανώσεις και άτομα συντρόφους των ζαπατίστας στον αντικαπιταλιστικό αγώνα».

Στο ρεπορτάζ της *Reforma* επισημαίνεται ότι «στη μεγάλη συλλογή φωτογραφιών που συνοδεύουν το έγγραφο που συνέταξε ο λιποτάκτης εμφανίζονται αρκετοί αξιωματικοί του EZLN, σύνδεσμοι και ξένοι που φέρονται ως μέλη της ETA. Στο κάτω μέρος πολλών φωτογραφιών αναγράφονται τα ψευδώνυμα

και οι αριθμοί των κινητών τηλεφώνων των προσώπων που εμφανίζονται».

Στις 11 Απριλίου το Κέντρο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Φράι Μπαρτολομέ δε λας Κάσας ανακοίνωσε ότι οι φωτογραφίες αντιστοιχούν, στην πλειοψηφία τους, «σε συντρόφους και συντρόφισσες οργανώσεων πολιτών που υποστηρίζουν τις ιθαγενικές κοινότητες στην άσκηση των δικαιωμάτων τους και, άρα, αυτές οι πληροφορίες είναι ψευδείς και ανεύθυνες». Το Κέντρο υποστήριξε ότι το άρθρο είχε στόχο «εμφανώς να πλήξει τη ζαπατιστική εξέγερση».

Το πρόβλημα, επιμένει ο Λεούτσιο, είναι ότι «δεν ξέρουμε ποια θα είναι η επόμενη κίνηση που προγραμματίζει η κυβέρνηση».

Σε ταυτοποιούν με τον υποδιοικητή Μάρκος. Πώς νιώθεis;

Προφανώς είναι μεγάλη τιμή να σε ταυτοποιούν με τον *Sup*, για όλα όσα έκανε, κάνει και θα κάνει για του ιθαγενείς λαούς της Τσιάπας, και όχι μόνο γι' αυτούς.

Η ισπανική εφημερίδα La Vanguardia έγραψε ότι είναι βέβαιο ότι ο Μάρκος θα έχανε θαυμάστριες μετά τη δημοσίευση των φωτογραφιών. Εσύ τι λες;

Αν ο Μάρκος χάσει θαυμάστριες εξαιτίας του προσώπου μου, συμφωνώ απόλυτα μαζί τους! Κι εγώ θα απογοητευόμουν αν στο πρόσωπό μου έβλεπα τον *Sup*! Απ' ό,τι φαίνεται –και ευτυχώς για εκείνον!– τα μοναδικά μας κοινά χαρακτηριστικά είναι τα γένια και η μεγάλη μύτη...

Ολόκληρη η συνέντευξη στα ισπανικά, στη σελίδα: www.desinformemonos.org

Όσοι δεν χώρεσαν στην Κοτσαμπάμπα Το Τραπέζι 18 στη Σύνοδο Κορυφής των Λαών στη Βολιβία Ματέο Ντιν

Κοτσαμπάμπα, Βολιβία. Μία εβδομάδα πριν από την αναμενόμενη Παγκόσμια Διάσκεψη των Λαών για την Κλιματική Αλλαγή, την οποία συγκάλεσε ο πρόεδρος της Βολιβίας, Έβο Μοράλες, πραγματοποιήθηκε η Τρίτη Διεθνής Έκθεση για το Νερό, η οποία οργανώθηκε από τομείς του Συντονιστικού του Νερού, που το 2000 οδήγησε και κέρδισε τον αποκαλούμενο «Πόλεμο του Νερού» ενάντια στην ιδιωτικοποίηση αυτού του φυσικού πόρου στην πόλη Κοτσαμπάμπα. Σε αυτή την έκθεση επιβεβαιώθηκε η πρόθεση να οργανωθεί ένα ακόμα τραπέζι συζήτησης στο εσωτερικό της Παγκόσμιας Διάσκεψης.

«Ο λόγος της κυβέρνησης της Βολιβίας είναι όμορφος, αλλά δεν ανταποκρίνεται στις πράξεις της», έλεγε χαρακτηριστικά το δελτίο Τύπου με το οποίο ξεκίνησε το 18ο τραπέζι διαλόγου, δηλαδή «το λαϊκό τραπέζι», το οποίο συνεδρίασε εκτός της έδρας της επίσημης Συνδιάσκεψης, «γιατί μέσα δεν μας άφησαν να μπούμε».

Ο Ραφαέλ Κίσπε, ηγέτης του Εθνικού Συμβουλίου των Ayllus στο Μάρκας του Κουλασούγιου (CONAMAQ), τόνισε: «Να ξεκαθαρίσουμε ότι δεν είμαστε ενάντια στην Παγκόσμια Συνδιάσκεψη, όμως τα θέματα που προτείνουμε (κοινωνικο-περιβαλλοντικές συγκρούσεις) δεν έγιναν δεκτά ως μέρος του προγράμματος της Συνδιάσκεψης. Και», συνέχισε ο βολιβιανός ιθαγενής, «μας αποκάλεσαν “το επαναστατικό τραπέζι”».

Σύμφωνα με τα μέλη του τραπέζιού διαλόγου 18, στη Βολιβία το 80% των εσόδων προέρχεται από τη βιομηχανία εξόρυξης πετρελαίου, φυσικού αερίου και ορυκτών. Σε αυτό το πλαίσιο και με την πρώτη λαϊκή κυβέρνηση του Έβο Μοράλες, η ερώτηση ήταν: Πού βρίσκονται όλα αυτά στην πράξη; Δηλαδή, πώς μεταφράζεται ο πολιτικός λόγος της κυβέρνησης σε συγκεκριμένα γεγονότα;

Ο Ουαλμπέρτο Μπαραόνα Γκαρνίκα, μέλος του CONAMAQ, αναγνώρισε τη «διαδικασία» που ξεκίνησε με την κυβέρνηση του Έβο Μοράλες, αλλά δήλωσε επίσης ότι «αυτά τα δύο μοντέλα, το καπιταλιστικό και το σοσιαλιστικό, παραβιάζουν τα δικαιώματα της μητέρας γης, παραβιάζουν τα δικαιώματα των ιθαγενών λαών. Είπαμε στον Έβο Μοράλες και το λέμε και σε εσάς: να μην είμαστε μόνο λόγια, να πούμε την αλήθεια!

Τα μεγάλα προγράμματα, για παράδειγμα, που αποφασίστηκαν από νεοφιλεύθερες κυβερνήσεις, και που σήμερα προωθούνται με χρήματα του ΔΝΤ και των ιδιωτικών τραπεζών, συνεχίζουν να υπάρχουν, είναι προγράμματα που παραβιάζουν τα δικαιώματα της μητέρας γης, τα δικαιώματα των ιθαγενών λαών, το δικαίωμα στο ελεύθερο δημοψήφισμα και δεν ωφελούν τον λαό, αλλά το ιδιωτικό κεφάλαιο».

Μεταξύ των περιπτώσεων που σημειώνονται στο τραπέζι 18 είναι η πολυπληθής διαμαρτυρία ενάντια στο μεταλλείο του Σαν Κριστόμπαλ, στο νότο της χώρας, η κινητοποίηση της Οργάνωσης για το Συντονισμό Κοινωνικών και Περιβαλλοντικών Δράσεων (CASA) ενάντια στη βιομηχανία των μεταλλείων που έχει τονιστεί από το Κίνημα των Χωρίς Γη της Βολιβίας (MST-B), τα μεγάλα προγράμματα που περιλαμβάνονται στην Πρωτοβουλία για την Ενοποίηση των Τοπικών Έργων Υποδομής της Νότιας Αμερικής (IIRSA), κομμάτι της οποίας είναι η κατασκευή της εθνικής οδού που θα επηρεάσει το ιθαγενικό έδαφος του Εθνικού Πάρκου Ισιμπόρο - Σέκουρε.

Επίσης, καταγγέλλθηκαν και άλλες περιπτώσεις: οι μεταλλουργικές δραστηριότητες στο Κόροκορο, βόρεια από τη Λα Πας ή η περίπτωση του μεταλλείου Μουτούν. Αναλύθηκαν τα διάφορα

σχέδια πετρελαϊκής εκμετάλλευσης στα ιθαγενικά εδάφη, όπως στην περιοχή Λικιμόνι, επίσης βόρεια από τη Λα Πας, ή σε εδάφη των ιθαγενών Γκουαρανί. Τέλος, αναλύθηκαν τα υδροηλεκτρικά προγράμματα στην Αμαζονία.

Έπειτα από δύο ημέρες εργασιών, το τραπέζι 18 συνέταξε ένα κείμενο η τελική μορφή του οποίου προέκυψε από τη συμμετοχική συνέλευση, που έγινε οργανωμένα και με υπομονή. Στο κείμενο αυτό, οι υπογράφωντες ανέλαβαν «την ευθύνη να αμφισβητήσουν τα λατινοαμερικανικά καθεστώτα που αποκαλούνται λαϊκά και την καταναλωτική και καταστροφική λογική, λογική του θανάτου της ανάπτυξης και της υπερβολικής εξόρυξης».

Διαβάστε ολόκληρο το κείμενο:
www.desinformememos.org

«Δεν είμαστε κανείς, αλλά βγαίνουμε στο δρόμο»

Περίληψη κειμένου του Βιτόριο Σέρτζι

Φλωρεντία, Ιταλία. Με λένε Σίλβια, είμαι 30 ετών και, παρότι ζω κάμποσο καιρό εδώ, κατάγομαι από τη Βερόνα, από το βορρά της Ιταλίας. Στη Φλωρεντία, εδώ και δυο χρόνια, εργάζομαι ως συνεργάτης στη σύνταξη του τοπικού φύλλου μιας εθνικής εφημερίδας. Επίσης, διδάσκω ιταλικά στο αυτοδιαχειριζόμενο σχολείο της κατάληψης Κουλάνκα, όπου ζουν πρόσφυγες και εξόριστοι από τη Σομαλία, και είμαι μέλος μιας αυτόνομης ομάδας της πόλης. Στα 18 μου χρόνια άφησα την πόλη μου και την οικογένεια μου για να σπουδάσω στη Σιένα, στην Τοσκάνη. Μου άρεσε αυτή η περιοχή, γιατί αποπνέει έναν άνεμο ελευθερίας και πολιτισμού, παρόλο που αργότερα άρχισα να ανακαλύπτω τα προβλήματα που υπάρχουν και εδώ.

Στο πανεπιστήμιο τελείωσα το τμήμα Επιστήμης της Επικοινωνίας. Το πανεπιστήμιο έχει χειροτερεύσει με τον καιρό, τα μαθήματα είναι πιο επιφανειακά, η φοιτητική ζωή πιο μοναχική και γραφειοκρατική και λείπουν πόροι για την έρευνα. Έτσι, όσοι τελείωσαν μάρκετινγκ τρέχουν πίσω από τις εταιρείες, και δεν ξέρω τι έχουν απογίνει. Όσοι ήθελαν, όπως εγώ, να απασχοληθούν σε εφημερίδες δουλεύουν σε επισφαλείς εργασίες και κάνουν άλλα πράγματα για να επιβιώσουν.

Μου φαίνεται ότι η γενιά μας έχει παραδοθεί στην επισφαλή εργασία, δεν έχει ούτε πόθους ούτε μια σαφή ιδέα για το μέλλον. Κάνουμε την ίδια δουλειά με τους διορισμένους και μας πληρώνουν πολύ λιγότερο και χωρίς κοινωνική ασφάλιση. Το πρόβλημα της επισφαλούς εργασίας δεν είναι απλά η δουλειά, αλλά οι συνθήκες ζωής, η έλλειψη χρόνου, κοινωνικής ασφάλισης, χώρων ζωής όπου να μπορείς να φανταστείς το μέλλον.

Πριν φτάσω στη Φλωρεντία δεν είχα πολιτική εμπειρία. Ερχόμενη εδώ πήγα να ζήσω μαζί με κάποιους φίλους, για να μοιραστούμε ένα διαμέρισμα και να πληρώνουμε λιγότερο. Αλλά σύντομα

η συμβίωση μας μετατράπηκε σε μια μικρή κοινότητα και σε κάποια φάση αναρωτηθήκαμε τι θα μπορούσε να γίνει για να απαντήσουμε σε μια κοινωνία που μας φαίνεται ότι διαρκώς χειροτερεύει.

Το έναυσμα δόθηκε τον Νοέμβρη του 2008, όταν στην τοπική τηλεόραση άρχισαν να μεταδίδουν ομιλίες του Λίσιου Γκέλι, διάσημου μασόνου της στοάς P2, μέλος της οποίας ήταν επίσης ο Μπερλουσκόνι. Αυτός ο άνθρωπος είναι αναμειγμένος στις χειρότερες σφαγές και συνωμοσίες στην ιστορία της χώρας μας και διαθέτει ισχυρούς δεσμούς με πολιτικούς άντρες της στρατιωτικής χούντας της Αργεντινής, όπως ο Ρομπέρτο Εδουάρδο Βιόλα και ο Εμίλιο Μασέρα, ωστόσο μας δίνει «μαθήματα» ιστορίας και πολιτικής της Ιταλίας από την τηλεόραση! Αγανακτίσαμε και σκεφτήκαμε ότι δεν έχει νόημα να καθόμαστε έτσι μπροστά στην οθόνη, ότι έπρεπε να κάνουμε μια πολιτική κίνηση κριτικής, γι' αυτό βγήκαμε στο δρόμο, μπροστά στο κτίριο της τηλεόρασης, για να διαμαρτυρηθούμε.

Έτσι δημιουργήθηκε η ομάδα μας, Cure Antifasciste, από το όνομα της γειτονιάς

και από την αντιφασιστική κουλτούρα μας που θέλουμε να υπερασπίσουμε και να μοιραστούμε. Από τότε μεγαλώσαμε πολύ, υπάρχει και άλλη ομάδα που οργανώνει πρωτοβουλίες σε όλη την πόλη ενάντια στα κέντρα κράτησης των μεταναστών, ενάντια στους νέους νόμους αστυνόμευσης, για την υποστήριξη της αυτοδιαχείρισης και των καταλήψεων στέγης.

Το σχολείο ιταλικών που τώρα βρίσκεται στην κατάληψη των Σομαλών προσφύγων ξεκίνησε με αφορμή το Onpa (Κύμα), το τελευταίο φοιτητικό κίνημα, του 2008-09. Θα ήθελα οι Σομαλοί πρόσφυγες να συμμετέχουν πιο πολύ σε πολιτικό και πολιτισμικό επίπεδο, αλλά ήδη συμμετέχουν αρκετά, και το πιο σημαντικό είναι ότι έχουμε δημιουργήσει μια ανθρώπινη σχέση και έναν χώρο ζωής. Αυτή είναι η ζωή μου τώρα. Αφηγούμαι τις ιστορίες των άλλων, αλλά και η συνέντευξη αυτή μου φαίνεται σαν να είναι άλλη μια ιστορία που μιλάει για το πώς άλλαξε η χώρα μου...

Για να διαβάσετε ολόκληρη τη μαρτυρία στα ισπανικά: www.desinformemonos.org

Ο Σαλίμ από την Ιορδανία «Είναι αδύνατο να ζήσεις στη Βαγδάτη» του Χέρμαν Μπελινγκχάουζεν

Αμάν, Ιορδανία. Ο Σαλίμ είναι πολύ νέος, αλλά ήδη έχει στο ιστορικό του πολλές περιπτώσεις όπου σώθηκε από βέβαιο θάνατο. Γεννήθηκε, μεγάλωσε και σπούδασε στη Βαγδάτη, μέχρι που πριν από ενάμιση χρόνο έφυγε τελικά από τη χώρα του, το Ιράκ, μαζί με τους γονείς του και τον αδερφό του, και βγήκε για δουλειά ως παράνομος κουβαλητής στο ζουκ (υπαίθρια αγορά) στο κέντρο του Αμάν. Βρισκόμαστε με τους γονείς του, Αχμέντ και Σάρι, σε αυτό που θα γινόταν υποτυπωδώς το καθιστικό και άδειο αλλά καθαρό διαμέρισμα στο Αλ Σέμι αλ Σαλάμι, μια λαϊκή και πολυπληθή γειτονιά στη πρωτεύουσα της Ιορδανίας.

Η Σάρι μας διηγείται ότι ένας γείτονας το δάνεισε στην οικογένεια επειδή είναι πρόσφυγες. Χρωστάνε τέσσερις μήνες νοίκι, αλλά δεν τους πιέζει. Ευγνωμονούν αυτόν τον κύριο, τον οποίο μόλις που γνωρίζουν. Πρόκειται για έναν από τους τόσους Ιορδανούς που, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, βοηθούν τις δεκάδες χιλιάδες ιρακινούς πρόσφυγες που έφτασαν εδώ, όπως το έκαναν πριν με τους σχεδόν τρία εκατομμύρια Παλαιστίνιους που εγκαταστάθηκαν στην Ιορδανία κατά κύματα, ξεκινώντας από το 1948 όταν ιδρύθηκε το γειτονικό κράτος του Ισραήλ.

Ο πόλεμος για την «απελευθέρωση» που εξαπέλυσε η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών ενάντια στο Ιράκ δεν εξέθεσε μόνο τον Σαλίμ και τους δικούς τους στους βομβαρδισμούς και τα διασταυρωμένα πυρά, αρχικά με τον στρατό του Σαντάμ Χουσεΐν και κατόπιν με τους στρατούς της αντίστασης. Επίσης υπέφεραν και επέζησαν από τις βόμβες που έβαζαν ομάδες που θεωρούνται τρομοκρατικές και, άμεσα, από τις συμμαχίες απαγωγέων και δολοφόνων. Η οικογένεια του Σαλίμ έχει την ιδιαιτερότητα να είναι χριστιανική, της αιγυπτιακής εκκλησίας, μειοψηφική ωστόσο πανάρχαια στο Ιράκ. Πριν από την εισβολή, λέει ο Σαλίμ, υπήρχε μια γενικευμένη ανοχή από την πλευρά των ισλαμικών τάσεων και των χριστιανών.

Εκείνος ήταν παιδί. Ύστερα από μία δεκαετία, το δηλητήριο του πολέμου είχε πλήξει σοβαρά την υλική και ψυχική ζωή των Ιρακινών. Σήμερα, κάποιες ισλαμικές ομάδες πραγματοποιούν επιθέσεις ενάντια σε άλλες, ορισμένες υποστηρίζουν τα στρατεύματα εισβολής. Άλλες, οι πιο οργισμένες, αντιμάχονται τη δυτική συμμαχία. Ο Αχμέντ απήχθη πριν από δύο χρόνια από μία συμμορία στη Βαγδάτη. Ζητούσαν λύτρα που ήταν αδύνατο να πληρωθούν, τον βασάνισαν, αλλά αναγκάστηκαν να τον απελευθερώσουν γιατί κατά τύχη βρέθηκε μια βορειοαμερικανική περιπολία στη γειτονιά που τον είχαν και, φεύγοντας, οι απαγωγείς τον εγκατέλειψαν. Στάθηκε τυχερός, πολλοί δεν έχουν τύχη ή χάνουν όλη τους την περιουσία. Αν και ο ίδιος ο πόλεμος είχε ήδη καταστρέψει την περιουσία του Αχμέντ.

Ο Σαλίμ είναι τώρα 19 χρονών. Τελείωσε το σχολείο το 2008 κι έπρεπε να περάσει τις τελευταίες εισαγωγικές εξετάσεις σε ένα σχολικό κτίριο που βρισκόταν στο τέλος ενός δρόμου της Βαγδάτης, γνωστού ως «ο δρόμος του θανάτου», ο οποίος συχνά ελέγχεται από συμμορίες και σχεδόν ποτέ δεν τον διασχίζουν οι περιπολίες των πεζοναυτών και, όποτε το κάνουν, περνούν πυροβολώντας και ποτέ, μα ποτέ, δεν σταματούν.

«Φυσικά φοβόμουν να πάω για τις εξετάσεις, αλλά δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς», λέει ο Σαλίμ. «Εκείνη την ημέρα

ο δρόμος φαινόταν ήσυχος, ήταν πολύ έρημος. Όταν βρισκόμουν δύο τετράγωνα από τον προορισμό μου, βγήκαν από μια γωνιά κάπου δέκα άντρες, νέοι, περίπου στην ηλικία μου, και εκεί, στη μέση του δρόμου, άρχισαν να με χτυπούν. Δεν είχα χρήματα, μόνο τα χαρτιά μου, τα οποία και μου πήραν. Έλεγα ότι θα με σκοτώσουν, με χτυπούσαν κυρίως στο κεφάλι και, όταν άρχισα να χάνω τις αισθήσεις μου, ένας από αυτούς παρότρυνε τους υπόλοιπους να με αφήσουν να ζήσω».

Συνέχισαν να συζητούν μεταξύ τους και, όπως λέει ο Σαλίμ, «δεν ένιωθαν τη διαφορά μεταξύ ζωής και θανάτου, για εκείνους ήταν το ίδιο». Στο τέλος ο υποστηρικτής του έχασε στη συζήτηση, έβαλαν τον Σαλίμ στο χώμα και το τελευταίο πράγμα που θυμάται είναι ένα τρομερό χτύπημα στο σβέρκο.

Το επόμενο πράγμα που θυμάται είναι η αίθουσα των έκτακτων περιστατικών ενός δημόσιου νοσοκομείου. Αυτοί που του επιτέθηκαν νόμισαν ότι είχε πεθάνει και παρέμεινε στο δρόμο για αρκετή ώρα. Έχει ακόμη την πληγή στο σβέρκο. «Είναι αδύνατο να ζήσεις στη Βαγδάτη», καταλήγει ο Σαλίμ με ένα απίστευτα φρέσκο χαμόγελο. «Κι εγώ θέλω να σπουδάσω!»

Για να διαβάσετε ολόκληρη τη μαρτυρία στα ισπανικά: www.desinformemonos.org

Ο Ραϊμούντο από τη Βολιβία «Παρά τα όσα περνάμε, πρέπει να είμαστε αισιόδοξοι»

Ο Ραϊμούντο είναι 35 ετών και τα τελευταία δέκα χρόνια ζει στην

Κοτσαμπάμπα. Κατάγεται από το Ποτοσί, μία από τις πιο φτωχές περιοχές της χώρας, ωστόσο τεράστια πηγή πλούτου για την εξορυκτική βιομηχανία. Ο Ραϊμούντο πήγε στην Κοτσαμπάμπα αναζητώντας μια περισσότερο αξιοπρεπή ζωή, με την ελπίδα «να καταφέρουμε να αλλάξουμε τα πράγματα για να ζήσουμε καλύτερα». Τη μαρτυρία πήρε ο Ματέο Ντιν

Κοτσαμπάμπα, Βολιβία. Το όνομά μου είναι Ραϊμούντο, γεννήθηκα στο Ποτοσί, στο νότο της Βολιβίας. Είμαι 35 χρονών και ζω εδώ και δέκα χρόνια στην Κοτσαμπάμπα. Εδώ η οικονομική κατάσταση είναι τραγική και ο κόσμος αναγκάζεται να μεταναστεύει στο εξωτερικό σε αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό: πολλοί δημιουργούν μια δεύτερη οικογένεια και στο τέλος λησμονούν τον τόπο τους.

Εγώ μένω εδώ. Κάνω δυο δουλειές. Εργάζομαι στο νοσοκομείο Βιέρνο, είμαι νοσηλεύτης. Όταν σχολάζω, δουλεύω οδηγός ταξί. Όμως, ακόμα κι έτσι, δεν μπορώ να βάλω στην άκρη μερικά χρήματα, να φτιάξω ένα αξιοπρεπές μέρος για να μένω.

Έχω οικογένεια, τρία παιδιά. Και για να τους προσφέρω μια αξιοπρεπή ζωή πρέπει να δουλεύω πολύ, δεν υπάρχει άλλη λύση. Αγαπώ τα παιδιά μου, σκέφτομαι διαρκώς ότι πρέπει να κάνω ό,τι μπορώ για αυτά.

Με τον Έβο Μοράλες στην κυβέρνηση έχει βελτιωθεί αρκετά η κατάσταση, αλλά ο μισθός εξακολουθεί να μη φτάνει για να έχεις αξιοπρεπές φαγητό στο σπίτι. Η κατάσταση είναι θλιβερή. Είχαμε κακιές κυβερνήσεις που μας εκμεταλλεύτηκαν για να γεμίσουν τις τσέπες τους. Έκλεψαν, ήταν βουτηγμένοι στη διαφθορά, τα πήραν όλα.

Για παράδειγμα, στο Ποτοσί, από όπου κατάγομαι, υπάρχει πολύς πλούτος. Οι ιδιωτικές εταιρείες εξορύσσουν ορυκτά από το υπέδαφος, δεν έχουν αφήσει τίποτα. Τα παιδικά μου χρόνια τα έζησα εκεί. Ο πατέρας μου πέθανε και μας μεγάλωσε η μητέρα μου, εμένα και με τα τρία μου αδέρφια.

Τώρα αναζητάμε μια καλύτερη ζωή, υπάρχουν προοπτικές. Πρέπει να είμαστε αισιόδοξοι. Η κυβέρνηση δεν είναι ό,τι το καλύτερο, αλλά η αντιπολίτευση είναι χειρότερη. Για παράδειγμα, ο Γκιγιέρμο Φορτούν, πρώην υπουργός Εσωτερικών της Βολιβίας, κατηγορούμενος για παράνομη ιδιοποίηση δημόσιου χρήματος: αρχικά διέφυγε στη Χιλή και τώρα θέλει να πάει νομίζω στο Περού.

Με την παρούσα κυβέρνηση τα πράγματα πηγαίνουν λίγο καλύτερα, δημιουργούνται προοπτικές. Ο Μοράλες κάνει καλά πράγματα, αλλά δεν είναι και τέλειος. Συνεχίζουν να υπάρχουν πάμπολλοι φτωχοί και πολλές διαμαρτυρίες: στο νότο ενάντια στα ορυχεία και εδώ, στην Κοτσαμπάμπα, για το πρόβλημα του νερού. Και η κυβέρνηση δεν ακούει πάντα.

Και είναι και οι δηλώσεις που έκανε ο Έβο Μοράλες στην Παγκόσμια Συνδιάσκεψη των Λαών για την Κλιματική Αλλαγή, ότι όποιος τρώει κοτόπουλο παρεκκλίνει σεξουαλικά. Τι βλακεία! Εγώ τρώω πολύ κοτόπουλο, αλλά δεν είμαι γκέι. Δεν έχω χρήματα για άλλα φαγώσιμα. Τι μου μένει;

Πριν από δέκα χρόνια ήρθα στην Κοτσαμπάμπα να βρω δουλειά. Έμεινα στην αδελφή μου που ζούσε εδώ και δημιούργησα οικογένειά. Δεν θέλησα να πάω σε άλλη χώρα γιατί όταν οι άνθρωποι πάνε στα ξένα ξεχνάνε αυτό που έχουν εδώ. Προτιμώ να πασχίζω περισσότερο για να βελτιώσω την κατάσταση εδώ παρά να τρέχω στο εξωτερικό.

Είναι σαν να ζητιανεύεις. Και από πάνω, οι άνθρωποι σου φέρονται άσχημα σε ξένη χώρα και ανά πάσα στιγμή σου παίρνουν τη δουλειά. Και μετά, τι κάνεις; Ή επιστρέφεις ή αρχίζεις τις βρόμικες δουλειές.

Θέλω επίσης να εξασφαλίσω τη σύνταξή μου, γιατί όταν κάποιος είναι πια γέρος θέλει να ξεκουραστεί. Υπάρχει πολύς κόσμος που ζητιανεύει, δεν έχουν δικαίωμα σύνταξης. Σε άλλες χώρες όταν κάποιος παίρνει σύνταξη μπορεί να ταξιδέψει. Τι κρίμα! Είναι πολλές οι χώρες που έχουν εκμεταλλευτεί τις πρώτες ύλες μας, γιατί η Βολιβία διαθέτει τεράστιο φυσικό πλούτο... και κοιτά πώς είμαστε!

Ολόκληρο το κείμενο στα ισπανικά στο www.desinformemonos.org

Μινέρβα, η βία την εκτόπισε από τη Σιουδάδ Χουάρες

«Στην αρχή οι κάτοικοι της Χουάρες είχαμε εμπιστοσύνη στο στρατό και σκεφτόμασταν ότι η παρουσία του είχε έναν ξεκάθαρο και έντιμο σκοπό. Αλλά από τότε που δολοφόνησαν τον Μανουέλ, όλοι οι φοιτητές αρχίσαμε να αναρωτιόμαστε αν η ασφάλεια ήταν συνώνυμο της στρατιωτικοποίησης και βγήκαμε στις γειτονιές για να μαζέψουμε μαρτυρίες από τον κόσμο για παραβιάσεις των δικαιωμάτων».

Τη μαρτυρία πήρε η Μαρσέλα Σάλας Κασάνι

Είμαι η Μινέρβα και, παρότι γεννήθηκα στο Ντουράνγκο, θεωρώ ότι είμαι από τη Σιουδάδ Χουάρες, μιας και ζω εδώ 22 χρόνια. Η άφιξή μου στην πόλη μου προκάλεσε ένα δυνατό σοκ, αλλά αυτό με δίδαξε να είμαι αλληλέγγυα με τους υπόλοιπους. Η Χουάρες ήταν ένα μέρος που σου προσφέρει ελευθερίες, δίχως προκαταλήψεις.

Το 1993 αρχίσαμε να ακούμε για τις δολοφορίες γυναικών, αλλά τότε όλα αυτά μου φαινόταν εκτός πραγματικότητας, κάτι σαν τους αστικούς μύθους.

Μέχρι που γνώρισα την Πάμελα η οποία δούλευε σε ένα εργοστάσιο συναρμολόγησης. Δολοφονήθηκε και το σώμα της το βρήκαν μπροστά από το εργοστάσιο. Το γεγονός αυτό με επηρέασε βαθιά, συνειδητοποιήθηκα.

Μπήκα εθελόντρια στο Φιλικό Σπίτι, ένα κέντρο υποστήριξης γυναικών, και συνειδητοποίησα πόσο πολλές ήταν οι αγνοούμενες και οι δολοφονημένες, και οι κακοποιημένες θύματα της ενδοοικογενειακής βίας. Τότε μάζεψα πληροφορίες και άρχισα να οργανώνω συζητήσεις και συναντήσεις σε εργοστάσια και σε σχολεία σχετικά με τη σεξουαλική κακοποίηση και τη βία. Το 2004 αποφάσισα να σπουδάσω ψυχολογία με στόχο να αναδείξω κοινωνικούς προβληματισμούς.

Οι δολοφονίες και το κύμα βίας στη Χουάρες είναι μια κατάσταση ιδιαίτερα σύνθετη. Θα έπρεπε να αποτελεί παγκόσμιο πρόβλημα το γεγονός ότι σε κάποιο μέρος του πλανήτη σκοτώνουν τόσους ανθρώπους σε έναν πόλεμο που δεν είναι καν πόλεμος, αφού δεν υπάρχουν δύο αντιμαχόμενες πλευρές. Μοιάζει λες και το κράτος να έχει κηρύξει τον πόλεμο στους πολίτες του.

Το 2006 ξεκίνησα να δουλεύω με νέους στο πανεπιστήμιο, σε ένα γραφείο που διεξάγει έρευνες στοιχεία για τους λόγους που εγκαταλείπουν το σχολείο. Αργότερα, όταν είδαμε ότι άρχιζαν να πεθαίνουν και να εξαφανίζονται μαθητές, καταλάβαμε ότι η κυβέρνηση δεν σκότωνε ακριβώς τους εμπόρους ναρκωτικών.

Το Δεκέμβριο του 2008 δολοφόνησαν τον Χεράρδο Γκονσάλες Γκερρέρο, καθηγητή Ψυχολογίας, και στη συνέχεια ο στρατός πήρε τον Αλεχάνδρο, έναν φοιτητή Νομικής, από το σπίτι του και την επόμενη ημέρα τον βρήκαν νεκρό. Η αγανάκτηση και η διάθεση να κάνουμε κάτι επέστρεψαν, πιο έντονες από ποτέ.

Αρχικά, οι κάτοικοι της Χουάρες είχαμε εμπιστοσύνη στο στρατό και σκεφτόμασταν ότι η παρουσία του είχε ένα ξεκάθαρο και έντιμο σκοπό. Αλλά από κάποια στιγμή και μετά πολλές ομάδες αναρωτιούνται για τη στρατιωτικοποίηση της πόλης. Όταν μας σταματά η περίπολος, αισθανόμαστε περισσότερο τρομοκρατημένοι παρά προστατευμένοι.

Η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι και με ώθησε να φύγω από τη Χουάρες ήταν η δολοφονία του Μανουέλ Αρόγιο, πανεπιστημιακού και στενού μου φίλου. Η βία με πλησιάζει ολοένα περισσότερο, αλλά έχω ξεκαθαρίσει ότι δεν θα σταματήσω να μιλάω γι' αυτά που συμβαίνουν. Θέλω να ξυπνήσω συνειδήσεις, αλλά ξέρω ότι δεν χρησιμεύω σε τίποτα νεκρή και το να παραμείνω στην πόλη μου ενέχει πολλούς κινδύνους. Από τότε που δολοφόνησαν τον Μανουέλ, δεν ένιωθα καλά εκεί. Ήταν ακτιβιστής και τον δολοφόνησαν. Κατάλαβα τότε πού βρισκόμουν.

Στη συνέχεια δολοφόνησαν τον ξάδερφό μου και ο φόβος ήταν αβάστακτος. Άρχισα να σκέφτομαι μια πρόταση που είχα για να

πάω να ζήσω σε άλλο μέρος. Πιστεύω ότι από την αυτοεξορία μου μπορώ να κάνω κάτι προκειμένου να γυρίσει ο κόσμος να κοιτάξει γύρω του και να καταλάβει τη βία που υπάρχει παντού.

Νομίζω, όμως, ότι τα πράγματα δεν θα 'πρεπε να είναι έτσι. Κάποιος θα όφειλε να παρέχει τις εγγυήσεις ώστε καθένας να ζει σε όποια πόλη θέλει και να του δίνονται ευκαιρίες για την εξέλιξή του. Αυτά τα δύο στη Χουάρες μάς τα έχουν αρνηθεί. Θα μπορούσαμε να την αποκαλέσουμε εξορία οικεία βουλήσει, αλλά στην πραγματικότητα πόσο οικεία βουλήσει όταν οι εναλλακτικές είναι ανύπαρκτες; Ποια άλλη επιλογή έχεις;

Βρίσκομαι εδώ για να δουλέψω. Θα εκμεταλλευτώ τους πόρους που υπάρχουν εδώ. Έχω την πρόθεση να μεταφέρω στη Χουάρες τη γνώση μου. Έχω μια ηθική δέσμευση με την πόλη μου και θα ήθελα να επιστρέψω. Πιστεύω ότι είναι εφικτό...

Ολόκληρη η μαρτυρία στα ισπανικά στο www.desinformemonos.org

Θέλουν να ιδιωτικοποιήσουν τη γη λόγω των εορτασμών

Η Άλλη Διακοσιετηρίδα

Περίληψη κειμένου των Γκλόρια Μουνιός, Αρτούρο Γκιγιέν και Ντιάνα Σάντσες

Η Άλλη Διακοσιετηρίδα είναι μια σειρά από μαρτυρίες αναφορικά με τη σημασία που έχουν οι εορτασμοί των διακοσιών χρόνων από την ανεξαρτησία για τους ιθαγενείς λαούς, εργάτες, αγρότες, φοιτητές, νοικοκυρές, νέους και γυναίκες, που λίγα ή ακόμα και τίποτα δεν τους συνδέει με τις φιέστες που αποφασίζουν οι κυβερνήσεις και τα θεσμικά όργανα. Μας μιλά η Ροσίο Μορένο, ιθαγενής Κόκα, από την κοινότητα Μεσκάλα, στην πολιτεία Χαλίσκο.

Εν όψει των εορτασμών των 200 χρόνων από την ανεξαρτησία και των 100 από την επανάσταση, οι ιθαγενείς λαοί του Μεξικού τι έχουμε να γιορτάσουμε;

Πιστεύουμε, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά το λαό μας, ότι δεν έχουμε να γιορτάσουμε τίποτα και ακόμα λιγότερο με τον τρόπο που το κάνουν οι πολιτειακές και εθνικές αρχές.

Στην κοινότητα Μεσκάλα συναντάμε μια από τις πιο αξιοπρεπείς αντιστάσεις του ιθαγενικού κινήματος και η κυβέρνηση θέλησε να τη χρησιμοποιήσει ως λάβαρο των εορτασμών, όταν ούτε δική τους είναι η γιορτή ούτε τους έχουμε προσκαλέσει. Με αυτή τη πρόφαση έρχονται και καταπατίζουν τα δικαιώματα της κοινότητας και να ιδιωτικοποιήσουν ιστορικά εδάφη, αυτό που εμείς ονομάζουμε την καρδιά του χωριού, το Ίσλα. Με αυτόν τον τρόπο μετατρέπουν τον εορτασμό της

απελευθέρωσης της χώρας μας σε μια ακόμα μάχη απ' αυτές που έχουμε με τους κυβερνώντες, γιατί θέλουν να κάνουν το ίδιο που έκαναν πριν από 200 χρόνια. Γι' αυτό πιστεύω ότι δεν υπάρχει τίποτα να γιορτάσουμε, ακόμα λιγότερο αυτοί.

Ποια είναι η ιστορική σημασία του Ίσλα της Μεσκάλα;

Για το λαό είναι η καρδιά της κοινότητας, είναι η γη μας, είναι το κέντρο της κοινότητας. Για την κυβέρνηση σημαίνει τα κτήρια που οικοδόμησαν οι Ισπανοί. Η κυβέρνηση κατέστρεψε τα λιγοστά ιστορικής σημασίας μαρτυρίες που μας άφησαν οι επαναστάτες γιατί δεν εντυπωσίαζαν τους τουρίστες. Κάποια χαρακώματα και τα μετέτρεψαν σε φράκτες. Η κυβέρνηση γκρέμισε την ιστορία των εξεγερμένων. Το μόνο που έμεινε είναι κάτι φυλακές που έχτισαν

αργότερα οι φιλοβασιλικές δυνάμεις, κι αυτό είναι που θέλουν να δείξουν στους εορτασμούς. Εμείς, όμως, κάθε 25 Νοεμβρίου τιμούμε τους επαναστάτες, γιορτάζουμε το θρίαμβο, ποτέ την ήττα.

Ολόκληρη η μαρτυρία στα ισπανικά στο www.desinformemonos.org

Ο ισραηλινός στρατός επιτέθηκε στο «Στόλο της Ελευθερίας» του Free Gaza

Το ξημέρωμα της 31ης Μαΐου, το ναυτικό του Ισραήλ επιτέθηκε στο «Στόλο της Ελευθερίας», μια νηοπομπή από 9 πλοία του διεθνούς δικτύου αλληλεγγύης στους κατοίκους της Λωρίδας της Γάζας Free Gaza, με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους 10 με 19 ακτιβιστές που επέβαιναν στο τούρκικο πλοίο *Marvi Marmara*.

Οι πάνω από 700 ακτιβιστές του «Στόλου της Ελευθερίας» προσπαθούσαν να σπάσουν τον αποκλεισμό που έχει

επιβάλλει η κυβέρνηση του Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας και να μεταφέρουν τρόφιμα, νερό και φάρμακα για τους ενάμιση εκατομμύριο παλαιστίνιους που ζουν σε κατάσταση πολιορκίας. Σύμφωνα με μαρτυρίες δημοσιογράφων και ακτιβιστών, η επέμβαση έγινε σε διεθνή ύδατα.

Περισσότερες πληροφορίες στο www.freegaza.org

Ξεχασμένοι από όλους στο Βιετνάμ Η οργάνωση της ζωής για ακρωτηριασμένους πολέμου και για άτομα με ειδικές ανάγκες

Χο Τσι Μινχ, Βιετνάμ. Η περιοχή του Χο Τσι Μινχ (Αυτός που φωτίζει), που περνά από το Λάος και την Καμπότζη, ήταν κλειδί για τη νίκη του Βορείου επί του Νοτίου Βιετνάμ και γι' αυτό, στις πολλαπλές προσπάθειες καταστροφής της, υπέφερε μαζικούς βομβαρδισμούς που προκάλεσαν έναν εξωφρενικό αριθμό αμάχων θυμάτων.

Η Χο Τσι Μινχ, πρώην Σαϊγκόν, είναι η πιο μεγάλη πόλη του Βιετνάμ και με τα περισσότερα από 9 εκατομμύρια των κατοίκων της αποτελεί μία από τις πιο πυκνοκατοικημένες μητροπόλεις της νοτιοανατολικής Ασίας.

Παρ' όλο που η πόλη έχει αναπτύξει κάποιο σύστημα δημόσιας υγείας, υπάρχει σημαντική καθυστέρηση στην ιατρική περίθαλψη των μειονοτήτων.

Βετεράνοι πολέμου, κάποιοι από αυτούς ακρωτηριασμένοι στα άκρα, και άτομα με ειδικές ανάγκες εκ γενετής μαζεύονται και οργανώνονται για να μείνουν σε κατοικίες που έχουν έχουν δωρίσει ιδιώτες.

Εκεί κόσμος από τα κάτω, ξεχασμένοι από την κυβέρνηση και την κοινωνία των πολιτών, έχουν βρει έναν τρόπο επιβίωσης και διασκέδασης. Τρώνε, παίζουν χαρτιά, προσεύχονται και τελούν θρησκευτικές ιεροτελεστίες.

Η κατάσταση της κατοικίας δεν είναι ό,τι καλύτερο. Όλοι κοιμούνται σε χαλιά ριγμένα στο πάτωμα και πολλές φορές ο χρόνος κυλά αργά, αλλά η μεταξύ τους συντροφικότητα και αλληλεγγύη τους επιτρέπουν να μην ξεχνούν να χαμογελούν, παρά τη σωματική τους κατάσταση και τις συνθήκες στις οποίες ζουν.

Δείτε το φωτο ρεπορτάζ στο:
www.desinformemonos.org

Εξεγερμένη συνάντηση, από κάτω και στα αριστερά στη Γερμανία

Το βίντεο είναι του Λουτζ Κέρκελινγ

Μεταξύ 7 και 9 του περασμένου Μάη πραγματοποιήθηκε στη Φρανκφούρτη, στη Γερμανία, η «Εξεγερμένη συνάντηση, από κάτω και στα αριστερά» από το Δίκτυο Ya Basta - Netz. Στη διάρκεια της συνάντησης το Δίκτυο Solidaridad y Rebeldía βρέθηκε μαζί με πολλούς άλλους ανθρώπους πραγματοποιώντας σεμινάρια, τραπέζια εργασίας και συνελεύσεις αναφορικά με τα διάφορα θέματα της ατζέντας των κοινωνικών κινημάτων από κάτω και στα αριστερά στη Γερμανία: εργατικοί αγώνες, απαντήσεις στην ανεργία, άλλη εκπαίδευση, νέοι τρόποι οργάνωσης, προγράμματα αλληλεγγύης κ.λπ.

Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε σε ένα αυτόνομο κέντρο της πόλης και ήταν «εμπνευσμένη από το ζαπατιστικό κίνημα στις ιθαγενικές κοινότητες της Τσιάπας», το οποίο αποτελεί πηγή ιδεών, έμπνευσης και ελπίδας. Οι συμμετέχοντες είχαν την ευκαιρία να ανταλλάξουν εμπειρίες και ιδέες. Κοιτάζοντας προς το νότο του Μεξικού και τους αγώνες που πραγματοποιούνται στη λατινοαμερικανική ήπειρο, οι συμμετέχοντες είναι σίγουροι ότι «πρέπει να αγωνιστούμε εδώ, να χτίσουμε την αυτονομία εδώ». Το σύνθημα τους ήταν: «Να αλλάξουμε τον κόσμο εδώ και τώρα, από κάτω και στα αριστερά».

Για να δείτε το βίντεο:
www.desinformemonos.org

Συνέντευξη με τον Ρόκο του συγκροτήματος La Maldita Vecindad «Ο δρόμος για την ανεξαρτησία είναι εφικτός και αναγκαίος»

Περίληψη συνέντευξης που πήρε ο
Αουρελιάνο Λέκα Σέσπεδες

Πόλη του Μεξικού. Έχουν περάσει πάνω από 25 χρόνια από τη δημιουργία του μουσικού σχήματος La Maldita Vecindad y los Hijos del Quinto Patio. Η πόλη του Μεξικού αποτέλεσε την ιδανική σκηνή για να αναπτύξουν, να πειραματιστούν και να προωθήσουν τη μουσική τους. Σήμερα το συγκρότημα συνεχίζει να είναι γεμάτο ενέργεια και μουσικές επιρροές. Οι ρυθμοί του ροκ, της κούμπια, του σκα και μουσικά είδη όπως το κορρίδο, μεταξύ άλλων, συνεχίζουν να ηχούν σε διαφορετικές σκηνές ενώ το κοινό χορεύει εκστασιασμένο τη μουσική τους.

Ο Ρολάντο Ορτέγα Κουένκα, γνωστός ως Ρόκο, είναι ο εμπνευσμένος τραγουδιστής αυτού του σχήματος, ένας ζωντανός και γενναιόδωρος μουσικός, που έχει συμμετάσχει σε διάφορα πολιτιστικά και κοινωνικά κινήματα στο Μεξικό και στον υπόλοιπο κόσμο.

Στη συνέχεια παραθέτουμε μερικά αποσπάσματα από τη συνέντευξη.

Οι Maldita Vecindad έχουν εμπλακεί με τη λέξη «εξέγερση» σε όλη την πορεία τους. Ποια είναι η σημασία της στη δημιουργική σας εξέλιξη;

Οι Maldita Vecindad δεν θα είχαν υπάρξει χωρίς τα κοινωνικά κινήματα. Ξεκινήσαμε το 1985 μετά το σεισμό στην Πόλη του Μεξικού και πρακτικά εκείνη την εποχή τα μοναδικά μέρη που μπορούσαμε να παίξουμε τα διαχειριζόταν το κράτος ή η νεολαία του κυβερνητικού κόμματος. Αυτό αποτελούσε μεγάλο εμπόδιο για τα συγκροτήματα και τους νέους.

Το 1985, όταν έγινε ο σεισμός, οργανώθηκε ένα μεγάλο κοινωνικό κίνημα από τους πληγέντες, κι έτσι αρχίσαμε να δουλεύουμε απευθείας με τις οργανώσεις των πληγέντων στο Τλατελόλκο και στις συνοικίες Μορέλος, Ρόμα και Τεπίτο. Επίσης με τις ράφτρες που δημιούργησαν ένα δυνατό

κίνημα τις ημέρες του σεισμού. Πρακτικά αρχίσαμε να παίζουμε στο δρόμο, γιατί ο δρόμος μεταμορφώθηκε με το σεισμό.

Έχουμε γίνει ένα με την ιδέα της εξέγερσης γιατί αρχίσαμε να δουλεύουμε με τα κοινωνικά κινήματα από την αρχή και γιατί όλη η δουλειά μας στο συγκρότημα είναι συλλογική. Υπογράφουμε όλοι μαζί τους στίχους και τη μουσική, και η αλήθεια είναι ότι δεν έχω γνωρίσει κανένα άλλο σχήμα που να το κάνει αυτό.

Ο κόσμος περίμενε δέκα χρόνια την καινούργια δουλειά των Maldita Vecindad. Έχετε κάποια νέα πρόταση; Υπάρχουν νέες επιρροές; Τι περιμένετε από όλα αυτά;

Αυτός ο δίσκος είναι πολύ σημαντικός για μας γιατί, όπως είπες κι εσύ, πέρασε δέκα χρόνια που δεν είχαμε βγάλει κάποιον άλλο. Για την ακρίβεια, το 1999 βγάλαμε το άλμπουμ *Mostros* αλλά η κατάσταση μας τότε ήταν πολύ διαφορετική. Έληγε το συμβόλαιο με τη δισκογραφική εταιρεία. Επίσης, το συγκρότημα έκλεισε έναν κύκλο, από το 1985 μέχρι το 2000. Στη διάρκεια αυτού του κύκλου η αποστολή που μας καθόρισε ήταν να σπάσουμε τον αποκλεισμό.

Όταν ξεκινήσαμε, το 1985, δεν υπήρχε κανένα μεξικάνικο συγκρότημα που να δουλεύει με πολυεθνική εταιρεία. Δεν υπήρχε παρουσία μεξικάνικων συγκροτημάτων ανεξάρτητης μουσικής ροκ στα μέσα. Οπότε η αποστολή μας ήταν να σπάσουμε τον αποκλεισμό, να μπούμε στα μέσα μαζικής επικοινωνίας, να δείξουμε ότι υπήρχε κι άλλος τρόπος να είσαι νέος και να κάνεις μουσική.

Μετά δουλέψαμε σε έναν χώρο που η βιομηχανία δεν έχει καταφέρει ακόμα να μολύνει: τις συναυλίες. Σε αυτές δεν εμπλέκονται τα μέσα μαζικά επικοινωνίας, δεν υπάρχουν εταιρείες, ούτε βραβεία, δεν υπάρχει τίποτα από αυτά, παρά μόνο η μουσική που ακούγεται και η μεγάλη γιορτή ειρήνης και χορού που δημιουργείται

ανάμεσα στο κοινό και σε εμάς. Για επτά χρόνια παίζαμε έτσι, σαν να κάνουμε αντάρτικο σε διάφορα μέρη, να ανοίγουμε χώρους. Για παράδειγμα, ανοίξαμε μαζί με άλλα συγκροτήματα και ομάδες και καταφέραμε να κάνουμε συναυλιακό χώρο την κεντρική πλατεία της Πόλης του Μεξικού, το Σόκαλο.

Και ύστερα, εδώ και περίπου τρία χρόνια, από το 2007, αρχίσαμε να δουλεύουμε αυτόν τον νέο δίσκο, το *Circular Colectivo*, έχοντας δημιουργήσει πλέον ανεξάρτητες δομές. Με αυτόν τον δίσκο επιστρέφουμε στη δισκογραφία με μια οπτική πολύ καθαρή: η παραγωγή έγινε εξ ολοκλήρου από εμάς, το CD διανέμεται από άλλες συλλογικότητες, αποδεικνύοντας ξεκάθαρα ότι ο δρόμος των ανεξάρτητων παραγωγών είναι εφικτός, απόλυτα πραγματικός και, πάνω από όλα, ιδιαίτερα αναγκαίος.

Τι θα ήθελες να πεις στους νέους –αλλά και στους όχι τόσο νέους– για τα όσα εσείς κατακτήσατε στην 25χρονη διαδρομή των Maldita Vecindad;

Τους καλούμε να συνεχίσουμε μαζί να οικοδομούμε έναν κόσμο που να χωράει πολλούς κόσμους, όπου η μουσική δεν είναι απόδραση ή μόνο διασκέδαση, αλλά και μια έκφραση βαθιά ανθρώπινη, μια δυνατότητα να γνωριστούμε, να μεταμορφώσουμε τους εαυτούς μας και –γιατί όχι;– να μεταμορφώσουμε την πραγματικότητά μας.

Για να διαβάσετε όλη τη συνέντευξη στα ισπανικά επισκεφτείτε τη σελίδα μας: www.desinformemonos.org

Στο ημίφως το Μουσείο του Φωτός του Αυτόνομου Εθνικού Πανεπιστημίου του Μεξικού

Το μουσείο είναι ένας χώρος όπου πραγματοποιούνται διαλέξεις και σεμινάρια για τους επισκέπτες, μεταξύ των οποίων φοιτητές, παιδιά με προβλήματα υγείας και τυφλοί. Της Marcela Salas Cassani

Πόλη του Μεξικού. Δεν μπορεί να βρεθεί η κατάλληλη λέξη που να περιγράφει γλαφυρά την κατάσταση στο Μουσείο του Φωτός έπειτα από την απόφαση που έλαβε πριν από μερικούς μήνες το Αυτόνομο Εθνικό Πανεπιστήμιο του Μεξικού (UNAM) να το κλείσει, με το επιχείρημα ότι το ακίνητο, που βρίσκεται στον πρώην ναό των Αγίων Πέτρου και Παύλου, στο ιστορικό κέντρο, προορίζεται για τη στέγαση του Μεγάρου του Συντάγματος.

Παρ' όλα αυτά, το μουσείο παραμένει ανοιχτό μέχρι και σήμερα και, χάρη στη μυστικότητα με την οποία το UNAM χειρίστηκε το θέμα, οι υπάλληλοί του δεν γνωρίζουν την ακριβή ημερομηνία που θα κλείσει.

Από το 1996, το Μουσείο του Φωτός διαδίδει με διδακτικό τρόπο τη γνώση σε σχέση με το φαινόμενο του φωτός και δέχεται περίπου 100.000 επισκέπτες το χρόνο.

«Αυτό το μουσείο», σχολιάζει η Σάντρα Βεργάρα, «είναι ένας χώρος όπου πραγματοποιούνται διαλέξεις και σεμινάρια για τους επισκέπτες, μεταξύ των οποίων φοιτητές, παιδιά με προβλήματα υγείας και τυφλοί. Επιπλέον, είναι το μοναδικό στον κόσμο που ασχολείται ειδικά με τη μελέτη του φαινομένου του φωτός, συνδυάζοντας επιστήμη, τέχνη και ιστορία».

Η Πατρίσια Μοράλες, υπάλληλος του μουσείου, σημειώνει ότι «δεν υπάρχει κανένα έγγραφο εκτός από το ανακοινωθέν του Πανεπιστημίου, ούτε υπάρχει ημερομηνία για το κλείσιμο ή τη μεταφορά του μουσείου».

Η ίδια υπάλληλος είπε ότι αρχικά σχεδιάστηκε το κλείσιμο του μουσείου, αλλά στη συνέχεια, χάρη στην πίεση που

ασκήθηκε μέσω του Facebook και του Twitter, ο διευθυντής του μουσείου, Ρενέ Ντρούκερ, δήλωσε ότι «δεν θα κλείσει αλλά θα επανεγκατασταθεί».

Ωστόσο, οι απαντήσεις του διευθυντή στις ερωτήσεις των υπαλλήλων ήταν ελλιπείς και άφησαν πολλές αμφιβολίες. Ο Ντρούκερ είπε ότι πιθανά ο χώρος θα μετεγκατασταθεί και αρνήθηκε να διευκρινίσει ποιος πήρε την απόφαση αλλαγής της έδρας, ούτε πόσο θα κοστίσει η μεταφορά.

Οι εργαζόμενοι επισήμαναν ότι «αν το μουσείο μεταφερθεί θα χάσει την ουσία του, καθώς η επιστημονική πληροφορία μπορεί να μεταφερθεί, αλλά η ιστορική και η καλλιτεχνική θα χαθεί».

Από την πλευρά του, ο πρύτανης Χοσέ Νάρρο Ρόμπλες τόνισε ότι το σχέδιο μεταφοράς δεν θα οριστικοποιηθεί μέχρι να υπάρξει ένας νέος χώρος για το Μουσείο του Φωτός και ότι «το μουσείο δεν θα καταργηθεί και η βιωσιμότητά του είναι εξασφαλισμένη».

Η Γιοναντράντι Βάσκες, συντονίστρια των καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων

του μουσείου, δήλωσε: «Αυτός ο χώρος, καθώς ανήκει στη δικαιοδοσία του Αυτόνομου Πανεπιστημίου, δεν μπορεί ούτε να πουληθεί ούτε να απαλλοτριωθεί. Αν η εμπλακεί ομοσπονδία, πού είναι η αυτονομία μας;». Ανέφερε επίσης ότι λόγω της ασάφειας αναφορικά με την ακριβή ημερομηνία του κλεισίματος ή της μεταφοράς του μουσείου δημιουργούνται προβλήματα, καθώς «υπάρχουν προγράμματα σχολικών επισκέψεων και με την επικρατούσα κατάσταση οι επισκέψεις αυτές καθίστανται αβέβαιες».

Η κατασκευή του κτιρίου όπου στεγάζεται σήμερα το Μουσείο του Φωτός ξεκίνησε το 1576 από την Εταιρεία του Ιησού και το 1824 αποτέλεσε την έδρα του πρώτου συντάγματος του Μεξικού.

Οι υπάλληλοι του Μουσείου διαβεβαιώνουν ότι «το UNAM δούλεψε πολύ για την αναπαλαίωση του χώρου, καθώς πριν το μουσείο ανοίξει τις πόρτες του στο κοινό, ο παλιός ναός ήταν εγκαταλειμμένος επί είκοσι χρόνια».

Διαβάστε ολόκληρο το κείμενο στα ισπανικά: www.desinformemonos.org

*Desinformémonos hermanos
tan objetivamente como podamos*

*desinformémonos con unción
y sobre todo
con disciplina*

*que, espléndido que tus vastas praderas
patriota del poder
sean efectivamente productivas*

*desinformémonos
qué lindo que tu riqueza no nos empobrezca
y tu dádiva llueva sobre nosotros pecadores
qué bueno que se anuncie tiempo seco*

*desinformémonos
proclamemos al mundo la mentidad y la verdira*

*desinformémonos
nuestro salario bandoneón se desarruga
y si se encoge eructa quedamente
como un batracio demócrata y saciado*

*desinformémonos y basta
de pedir pan y techo para el mísero
ya que sabemos que el pan engorda
y que soñando al raso
se entonan los pulmones*

*desinformémonos y basta
de paros antihigiénicos que provocan
erisipelas y redundancias
en los discursos del mismísimo*

*basta de huelgas infecto contagiosas
cuya razón es la desidia
tan subversiva como fétida*

*garanticemos de una vez por todas
que el hijo del patrón gane su pan
con el sudor de nuestra pereza*

*desinformémonos
pero también desinformemos*

*verbigracia
tiranos no tembléis
por qué temer al pueblo
si queda a mano el delirium tremens*

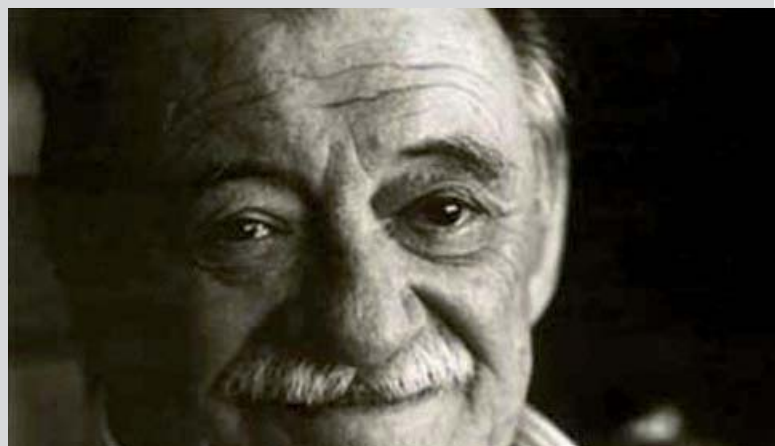
*gustad sin pánico vuestro scotch
y dadnos la cocacola nuestra de cada día*

*desinformémonos
pero también desinformemos*

*amemos al prójimo oligarca
como a nosotros laburantes*

*desinformémonos hermanos
hasta que el cuerpo aguante
y cuando ya no aguante
entonces decidámonos
carajo decidámonos
y revolucionémonos.*

Mario benedetti

**Δίμηνο Περιοδικού της Γειτονιάς
αριθμός 7 - Ιούνιος/ Ιούλιος 2010
www.desinformememos.org**

Κατάλογος

Διεύθυνση

Γκλόρια Μουνιός Ραμίρες

Συντονισμός Περιοδικού της Γειτονιάς
Αμαράντα Κορνέχο Ερνάνδεζ

Εκδοτικό σχεδιάγραμμα

Φράνσις Γότσε

Μετάφραση

ομάδα E.NI.Γ.ΜΑ.

Επιμέλεια

Φρανσίσκο Τόρρες Κόρδοβα